

„NÄKYMÄTÖN RINTAMA”

Ruotsissa on ilmestynyt norjalaisen kirjailijan Frognerin kirja „Näkymätön rintama”.

Kirjailija antaa selvän kuvan maanalaisten taistelun synnyistä ja kehitymisestä saksalaisia miehittäjiä vastaan Norjassa.

Frogner otti kolmen vuoden ajan osaa maanalaiseen työhön ja oli keskitysleirillä. Hän kuvaa, miten erillään toimineista pikku ryhmistä, joita yhdisti toisiinsa yhteinen viha vihollista kohtaan sekä rakkaus kotimaahan ja vapauteen, on muodostunut norjalaisten isänmaanystävien „näkyvätön rintama”. Nuo ryhmät tekevät valistustyötä, painavat ja levittävät sanomalehtiä ja lentolehtisiä, pelastavat toverit, joita uhkaa vangitseminen tahi jotka ovat päässeet karkaamaan poliisin kynsistä.

Kolme vuotta on Saksan ohjana, Gestapo, järjestelmällisesti vanginnut parhaita, kaikkein kyvykkäimpiä norjalaisia ja telottanut paljon syyttömiä panttivankkeja pelotellakseen toisia ja saadaakseen selville maanalaisten järjestöjä. Mutta kaikki hitleriläisten ponnistelut norjalaisten isänmaanystävien vastarinnan murtamiseksi ovat olleet tuloksettomia. Rinnan salaisten siviilijärjestöjen kanssa aseistautuvat eri alueilla myös sotilasryhmät, jotka ovat valmiit iskun antamiseen.

„Norjan kansan näkymätön rintama kestää viimeiseen voittoisaan taisteluun saakka vapauden puolesta” — kirjoittaa „Näkymätön rintaman” tekijä.

Lisää amerikkalaisia joukkoja saapuu Englantiin

Englannin tiedotusministeriön ilmoituksen mukaan on erääseen Englannin satamaan saapunut äskettäin uusi erä amerikkalaisia sotaväkeä. Se on suurimpia eriä, mitä Yhdysvalloista Englantiin on milloinkaan saapunut.

HÄMMÄSTYTTÄVÄ YHDENNÄKÖISYYS

Lukija luulee, että kuva esittää „elämää” Suomen kotirintamalla, vaikka kuva onkin saksalainen. Lukijan erehdys on anteeksi annettava, sillä yhdennäköisyys on todellakin hämmästyttävä. Yhtälystiään se on „Euroopan uusi järjestys” Suomessa kuin Saksassakin. Joka paikassa, missä saksalaiset isännöivät, ovat käytännössä samat menetelmät kansan „yksimielisyyden” turvaamiseksi — turpalukko ja ohranan kytät, kytät siviilipuvussa ja kytät sotilaspuvussa, (SS-miehet).

Koska Suomi seuraa Italian esimerkkiä?

Ruotsalainen lehti „Dagens Nyheter” kirjoittaa:

„Sillä tosiasialla, että Saksan eilinen liittolainen Italia taistelee tänään Saksaa vastaan, on tavattoman suuri merkitys. Kun Hitlerin omat liittolaiset nousevat häntä vastaan, niin mitä on silloin odotettavissakaan saksalaisten miehittämien maiden kansoilta? Ei tarvita muuta kuin yksi ainoa kipinä, ja Ranskan, Tanskan, Norjan sekä Balkanin maiden kansat nousevat kapinaan ja ase kädessä tekevät lopun saksalaisten herruudesta”.

Turkkilainen lehti „Tan” lausuu:

„Akselin alaisiin pieniin maihin tekee Italian antautuminen voimakkaan vaikutuksen. Mitä toiveita voi Unkarilla, Romanian-

la ja Suomella olla vielä sen jälkeen, kun itse Saksa on kärsinyt kaikkialla niin raskaita tappioita ja osoittanut olevansa kykenemätön pitämään Italiaa aisoissa. Romaniassa, Unkarissa ja Suomessa on havaittavissa kasvavaa levottomuutta ja halua seurata Italian esimerkkiä”.

Näin sanoo turkkilainen lehti. Että tällainen oikea käsitys saa yhä enemmän jalansijaa myöskin Suomen armeijan sotilaiden keskuudessa, se näkyy viime aikoina otettujen sotavankien lausunnoista. „Ei tämä sota ennen loppu, ennenkuin suomalaiset seuraavat italialaisten esimerkkiä ja ryhtyvät ajamaan saksalaisia pois maastaan”, näin keskustellaan monissa korsuissa.

SOTILAAN ÄÄNI

RINTAMALEHTI

Maanantaina
marraskuun 1 pnä

Taistelut etelässä

Kärsittyään useita raskaita tappioita Dnieprillä saksalaiset olivat epätoivoisia ponnistuksia tekemään asemansa itärintaman puolustamiseksi. He rakensivat voimakkaasti linnoitetun puolustustien koko rintamalle Dniepriltä Asovan merelle saakka ja muokasivat Melitopolin kaupungin taistelualueen solmukohdaksi.

Melitopolin puolustusvyöhykettä, joka kulki Molotshnajan ja Asovan pitkin, piti Saksan sotilaskommandon laskelmien mukaan estää Dnieprin alajuoksulle ja Asovan suulle. Saksalaiset antoivat tälle suuren merkityksen tälle puolustuslinjalle. Sitä todistaa myös se tosiasia, että upseerit tällä lohkokolla saivat kolmin kertaisen palkan ja kaikki sotamiehet palkittiin rautaristeilla.

Saksan armeijan sotilasjohto siirtänee yhä uusia hyökkäysvoimia, jalkaväki- ja lentokonevoimia sekä teki raivokkaita vastahyökkäyksiä saadakseen neuvostojoukkojen hyökkäyksen lopettamaan. Yksistään Melitopolin johtavilla teillä oli Punaisen armeijan joukko-osasto.

Yhtäältä takaisin 26 vihollisen taisteluhyökkäystä. Saksalaiset lentokoneet tekivät tällä kapealla lohkokolla 1.100 lentoa päivässä.

Huolimatta vihollisen kaikista ponnistuksista Punainen armeija on melitopolin puolustuslinjalla, jota saksalaiset itse nimittivät „Krimin portiksi”.

Neuvostojoukkojen iskujen alla saksalaiset menivät koko rintamalla Dnieprin Asovan merelle saakka.

Samanaikaisesti kun Melitopolin puolustussolmukohta hävitettiin, Punaisen armeijan joukko-osastot saavuttivat uusia suuria voittoja Dnieprillä. Dniepropetrovskin ja Dnieprodzershinskin teollisuuskaupungit on vapautettu saksalaisista. Neuvostojoukkojen taistelu on jatku-

tu. (Jatkuu 2. siv.)

PUNAINEN ARMEIJA HYÖKKÄÄ

Neuvostoliiton Tiedotustoimisto ilmoittaa hyökkäävien neuvostojoukkojen uusista voitoista Dnieprin oikealla rannalla ja Melitopolin länsipuolella.

Lokakuun 29 päivänä. Melitopolin länsipuolella neuvostojoukot ajoivat edelleenkin takaa perääntyvää vihollista edeten 12—25 kilometriä sekä valtasivat 80 paikkakuntaa. Dnieprin mutkassa Dniepropetrovskin lounaispuolella Punaisen armeijan joukot jatkoivat hyökkäystään ja edeten muutamilla lohkoilla 6—10 kilometriä valtasivat 26 paikkakuntaa, joukossa Jelizarovon rautatieaseman.

Lokakuun 30 päivänä. Melitopolin länsipuolella, Dnieprin ja Sivash-järven välisellä alueella, neuvostojoukot ajoivat takaa perääntyvää vihollista ja etenivät 15—35 kilometriä sekä valtasivat Genitsheskin kaupungin ja yli 150 muuta paikkakuntaa.

Dnieprin mutkassa Dniepropetrovskin lounaispuolella neuvostojoukot etenivät muutamilla lohkoilla 5—8 kilometriä ja valtasivat useita paikkakuntia, niiden joukossa Boshedarovkan rautatieaseman.

Lokakuun 31 päivänä. Dnieprin ja Sivash-järven välisellä alueella neuvostojoukot ajoivat edelleen takaa perääntyvää vihollista ja valtasivat yli 200 paikkakuntaa.

ITALIASTA

Saksalaisten sitkeästä vastarinnasta huolimatta englantilais-amerikkalaiset joukot etenevät menestyksellisesti. Ne ovat puh-

distaneet saksalaisista joukoista yhden kolmasosan Italian aluetta. Liittoutuneiden joukot ovat jo Rooman porteilla.

Taistelut etelässä

(Jatkoa 1. siv.)

vostojoukot, jotka lokakuun alussa nousivat maihin Dnieprin oikealle rannalle Krementshugin alueella, ovat tehneet syvän läpimurron saksalaisten puolustuslinjaan ja lähestyvät Krivoi Rogin kaupunkia. Saksalaiset joukot joutuivat täällä mitä vaikeimpaan asemaan.

Neuvostojoukkojen uudet voimat Dnieprin suuressa mutkassa ja sen alajuoksulla osoittavat, että Punainen armeija, joka vuoden sisällä on kulkenut sankarillisen tien Volgalta Dnieprille, Stalingradista Kieviin ja Voroneshista Homeliin, lujittuu päivä päivältä, samanaikaisesti kun Saksan fascistiarmeija heikkenee kärsien tappion toisensa jälkeen. Saksalaiset sotilaat ovat omassa nahassaan saaneet kokea venäläisten kasvavan mahdin ja voiman. Eivät he sattumalta puhu sellaisella levottomuudella Punaisen armeijan tulevasta talvihyökkäyksestä. Aikaisemmasta kokemuksestaan he tietävät, että neuvostojoukkojen hyökkäysvoima lisääntyy talvioloissa. Saksalaiset ja heidän apurinsa aavistavat, että uusi sotatalvi merkitsee heidän ryöstöretkensä loppua.

KIELIN KAPINA

Saksan armeijan itärintamalla kärsivät suuret tappiot herättävät useasti mieliin vuoden 1918 tapahtumat. Orelin ja Bielgorodin taisteluiden yhteydessä monet ulkomaalaiset lehdet muistuttivat n.s. „Saksan armeijan mustaa päivää“ ensimmäisessä maailmansodassa eli elokuun 8 päivää 1918, jolloin saksalaiset kärsivät musertavan tappion Amiensin luona. Tuosta päivästä alkoi Saksan armeijan tappioiden sarja, joka johti Saksan täydelli-

„TALVI PAKKAA PÄÄLLE, MUTTA RIEKALEET ROIKKU“

Otteita suomalaisten sotamiesten lausunnoista

Sotamies Eino Heinonen, JR 10:

„Ensi talvena varmasti paleltuu, kun vaatteet ja jalkineet ovat kehnot. Ainoastaan lomalle lähtiessä annetaan parempi puku, joka sekin on tavallisesti paikattu. Tällä tempulla halutaan nujauttaa kotirintaman väkeä silmiin, että muka rintamalla ollaan vielä ehjissä vaatteissa.“

Korporaali Esko Hellsten, Pioneeripataljoona 15:

„Kotirintamalla porsastelevat saksalaiset ovat hyvissä puuissa. Tämän vuoksi heillä on suomalaisten naisten kanssa hyvä menestys. Sitä vastoin suomalainen rintamamies kulkee paikatissa ja risaisissa vaatteissa, joten ei edes tuttavatkaan kehtaa kulkea suomalaisen sotamiehen kanssa.“

Sotamies Sulo Hautaniemi, JR 101 3. komppaniasta:

„Vaateetus alkaa olla lopussa alusvaatteista lähtien. Koko meidän porukkaan saatiin uusia ainoastaan kolmet housut ja yksi asetakki. Nekin oli valmistettu

niin huonosta kankaasta, että jos sormella painoi, niin tuli reikä. Kengät ovat myöskin lopussa, eikä ole nahkaa, millä niitä korjattaisi. Suutareilla on helpot olot, kun ei ole millä kenkiä korjaisi.“

Sotamies Vilho Vinberg, JR 10 jääkärikomppaniasta:

„Talvi pakkaa päälle, mutta riekaleet roikkuu. 'Paikatkaa, sillä uusista ei ole toivoakaan', on rätiti-Mikon kersantti Korpe-laisen tavallinen vastaus, kun sotamiehet vaatteiden huonoutta valittavat.“

Sotamies Ensio Uurtonen, JR 10:

„Mitähän nyt lomalle lähtijät laittavat päälleen, kun lomapuku jäi minulle, kun jouduin vangiksi.“

Vaikka Suomessa puhutaan, että venäläiset ovat likaisia ja risaisia, niin kyllä se on aivan päinvastoin. Täällä minä olen nähnyt puna-armeijalaisilla vain hyviä ja lämpöisiä vaatteita, jollaisia Suomessa ei ollut edes rauhajan aikana.“

VUOSI 1918

seen romahdukseen ja antautumiseen. Saksan armeijan sotilaat nousivat ensimmäisen maailmansodan aikana useita kertoja avoimeen kapinaan sotahulluja vallanpitäjiään vastaan ja marraskuussa 1918 yhdessä työläisten ja talonpoikain kanssa kukistivat keisari Wilhelm II:n. Marraskuun vallankumouksen ensi vaiheena oli matruusien kapina Kielissä.

Kielin kapina puhkesi marraskuun 3 päivänä 1918. Saksan armeijan päällystö oli päättänyt lähettää Kielin satamassa olevat

laivat merelle taistelemaan englantilaisia vastaan. Lokakuun 28 päivänä sotalaiva „Markgräfin“ miehistö kieltäytyi tottelemasta tuota määräystä, joka merkitsi vain uusia turhia uhreja Saksan kansalle. Heihin yhtyivät pian toistenkin laivojen miehistöt ja sotilaspäällystön suunnitelma meni myttyyn. Sen johdosta vangittiin lokakuun 30 päivänä 600 merimiestä. Matruusit ja kaupungin työläiset järjestivät silloin suuren mielenosoituksen ja vaativat vangittujen tovereittensa vapauttamista. Sotilaspäällystö yritti hajoittaa mielenosoituksen ampumalla tuotta monituhantista joukkoa. Täs-

AMPUA NIITÄ TÄISI“

Kun kenraalimajuri Raappana, otettu miesten tapattaja, täytettyssä 2 p:nä 50 vuotta, 52:n viskaalit päättivät ostaa kallelle oikein syntymäpäivälah-
Mutta ei tietysti omilla va-
laan, vaan sotamiesten päivä-
penningeillä.

mutta sotamiehet eivät olleet halukkaita luopumaan pen-
tään Raappanan hyväksi, jota
sotamiehet vihaavat. Kun
kukeraajat pyysivät JR 52
pataljoonan 7. komppanian
pöytä rahaa, saivat
vastaukseksi:

Kai meidän markat Raappa-
heliyihin. Ampua niitä per-
tää pitäisi, pikemmin sota-
loppuun.“

Isakki Viinikan kohtalo

Rakas Lauri Viinikka, 9 Kpk
kirjoittaa veljelleen sota-
Isak Viinikalle 3 Kpk 4223:

„Kuule, kumpi meistä ennen
vapautuu tästä rytinästä.“

astaamme Lauri Viinikalle,

kuuttuneina Kielin matruusit
sivat marraskuun 3 päivänä
maan. Heidän puolelleen siir-
raskunta, joka oli lähetetty
maa kukistamaan. Marras-
kuun 4 päivänä julistettiin kau-
gissa suurlakko ja matruusit
sivat käsiinsä sotalaivat ja
Upseerien lyhyen vasta-
sen jälkeen nousi laivojen
punainen lippu. Valta
siirtyi työläisten ja soti-
neuvostolle, jonka johdos-
matruusi Artelt.

Kielin matruusien esimerkkiä
merimiehet muissakin
kaupungeissa nousivat
oikeuksiensa puolesta
sotaa vastaan. Marras-

SOTAVANGIT KIRJOITTAVAT

Sotavangi Erkki Rautio

Rouva Rauha Kollgren,
Lauritsala, Parkkarila.
A. 401.

Päivää, Rauha Sisko!

Paljon terveisiä täältä suures-
ta Venäjän maasta. Olen joutu-
nut Puna-armeijan vangiksi.
Täällä on hyvä kohtelu ja ruo-

Sotavangi Ensio Uurtonen
(JR 10 1. patl.) lähettää terve-
set kotiinsa. Osoite: Maanyilje-
lijä Uurtonen, Keitele, Sulkavan-
järvi.

kaa saan kolme kertaa päivässä,
ettei nälässä tarvitse olla.

Rauha! Eikös olekin parempi,
että jouduin tänne. Nyt minusta
ei ainakaan tule invaliidia, mitä
aina pelkäsin. Sodan loputtua pa-
laan terveenä kotiin. Kirjoita
sinne veljille ja siskoille, että
olen täällä ja voin hyvin.

Kirjoita vielä kullalle sinne
Muurameen osotteella: Neiti
Aune Savio, Muurame, Isohahti,
ja kerro terveiseni. Kerro Ellille
myös, missä olen. Eipä sitten
muuta. Koettakaahan jotenkin
pärjällä siellä köyhässä Suomes-
sa. Minulla kyllä täällä leipä
riittää. Näkemiin!

Veljesi Erkki.

Stm. Erkki Rautio,
JR 101 21. patl. konekivääri-
komppania.

Taimi Laaksonen,
Karjalohja, Viertola.

Rakas vaimoni!

Tervehdys täältä Neuvostoli-
tosta, jossa olen nyt. Siirryin
tänne syyskuun 8 päivänä. Voin
hyvin. Ei ole minkään puutetta.
Palaan sinun ja poikieni luokse,
kun sota loppuu. Kerro terveise-
ni Lasselle ja Joukolle sekä
myös muille omaisilleni.

Martti.

Sotamies Martti Fredrik Laak-
sonen, 1 Kpk 6314.

SAKSASSA JA SEN MIEHITTÄMISSÄ MAISSA

ALKAA MAISTUA PUULTA

Saksalaisten joukkojen tappiot itärintamalla vaikuttavat masentavasti väestön mielialaan. Hitleriläinen „Pommersche Zeitung“ kirjoittaa:

„Me tiedämme mainiosti, että sellaiset sanat kuin „suunitelmanmukainen vetäytyminen“ ja „ennakolta päätetty tyhjentäminen“ alkavat joistakin maistua puulta. Niitä kansalaisia, jotka järkeilevät asioista, joita he eivät ymmärrä, me voimme rauhoittaa vain kuluneilla lauseparsilla, että pitää odottaa. Joskus on vaikeaa taistella masennusta vastaan, joka syöpyy mieleen“.

TAPPIOMIELIALAT ITÄVALLASSA

Hitleriläiset viranomaiset Itä-vallassa käyvät vimmattua kamppailua yhä laajemmalle leviäviä tappiomielialoja vastaan. Hitlerin käskynhaltija Baldur von Schirach kierteli äskettäin Wienin tehtailla pitäen puheita, joissa uhkasi julmasti „niitä aineksia, jotka jokaista Saksan armeijan perääntymistä pitävät merkinä Saksan perikadosta“.

Toinen hitleriläiskiho Scharp-zer oli hurjana niille, „jotka eivät voi jättää pois mielestään vuoden 1918 muistoja“ (silloin Saksa kärsi tappion maailmansodassa). Tuo herra uhkaili säälimättömillä kostotoimenpiteillä niitä, „jotka käyttävät vaarallista kieltä hallitusta vastaan“.

RANSKALAISET ISÄNMAANYSTÄVÄT TOIMIVAT

Associated Press tiedottaa, että ryhmä ranskalaisia isänmaanystäviä pukeutuen lavalilaj-

sen nuorisjärjestön pukuun on tehnyt hyökkäyksen saksalaiseen asevarastoon Limogesin lähellä. Riisuttuaan aseista 30 poliisia, jotka vartioivat asevarastoa, sissit lastasivat kuorma-auton miinoilla, ampumatarvikkeilla, aseilla ja pakenivat. Osa miinoista käytettiin räjäytettäessä taloa, jossa asui Saksan sotilashallinnon yhteydessä toimivan Vichyn hallituksen valtuutettu de Brinon.

Muutamia päiviä sitten kaksi tuntematonta henkilöä surmasi hitleriläisen värvääjän Geierin Pariisissa. Päällekkarkaat pakenivat polkupyörillä.

KREIKAN KANSAN SANKARILLINEN TAISTELU

Kreikkalaiset sissitaistelijat äskettäin hyökkäsivät Tessaliassa 100 autoa käsittävän saksalaisen autorivistön kimppuun. 40 kuorma-autoa tuhoitiin, ja paljon saksalaisia sotamiehiä surmattiin. Sissijoukot valtasivat rynnäköllä Trikkalan kaupungin. Italian antautumisen jälkeen on kreikkalaisten sissien puolelle siirtynyt 16.000 italialaista sotamiestä ja upseeria.

„HAUDANHILJAISUUS“

Ruotsalainen sanomalehti „Arbetaren“ on julkaissut tiedonannon tilanteesta Neuvostoliiton—Saksan rintamalla otsikolla „Koko Dnieprin rintama horjuu“.

Saksan propaganda ei voi enää salata Punaisen armeijan hyökkäystä. Ruotsalaisen lehden „Stockholms Tidningen“ Berliinin kirjeenvaihtaja kirjoittaa:

„Saksan sotilasjohdon viralli-

Nykyaikaista Hansa-kauppaa

On siinä „koitosta“ herroille jos narreillekin, kun pitää epätoivon vimmalla yrittää sivuta valkeaksi sitä mustaa ja saastaista „yhteistyötä“, jota Suomen hallitusherrat harjoittavat saksalaisten „aseserkkujensa“, natsipöveleitten kanssa.

Eduskunnan istunnossa on professori Voionmaa äskettäin liverttänyt tietoviisaan ja vanhurskaan näköisenä, että kysymyksen ei oikeastaan ole muusta kuin vanhan Hansa-kaupan jatkamisesta.

Juu. Ruusut ja liljat ovat kauniita kukkia. Mutta se Suomen herrojen nykyinen „Hansa-kauppa“ on ihan selvää ihmislihan kauppaa. „Ylösostaja“ Hitler sulloo lihamyllynsä suomalaisia sotamiehiä, joita „Suur-Suomi“-Kustaa hänelle virkain-toisesti tarjoaa. Hinta ei ole suuren suuri—pari saksalaista prenikkaa Mannerheimin „romu-kaupan ikkunaan“.

nen edustaja majuri Sommerfeld ei ole vielä kertaakaan Stalingradin jälkeen puhunut ulkomaalaisten sanomalehtimiesten neuvottelussa niin vakavassa sävyssä kuin tänään. Surullisia viestejä itärintamalta oli odotettu jo monta päivää. Salissa valitsi haudanhiljaisuus, kun majuri sanoi: „Valitettavasti on minun ilmoitettava, että venäläiset ovat murtaneet saksalaisten puolustuslinjat“.

SOTILAAN ÄÄNI

RINTAMALEHTI

Torstaina
marraskuun 4 pnä

KOLMEN VALLAN NEUVOTTELU

Lokakuun 19 ja 30 päivän välisenä aikana 1943 Moskovassa oli koolla kolmen Ulkoasiain Ministerin—Amerikan Yhdysvaltain Ulkoasiain Ministerin C. Hullin, Iso-Britannian Ulkoasiain Ministerin A. Edenin ja Neuvostoliiton Ulkoasiain Kansankomissaarin V. M. Molotovin—Neuvottelu, jolla oli kaksi- ja kolme-istuntoa.

Englantilais-neuvostoliittolais-amerikkalaisessa tiedonannossa kolmen ministerin Neuvottelusta mainitaan:

Ensimmäisessä käytiin tyhjennettyä ja vilpittömiä keskusteluja toimenpiteistä, joihin on ryhdyttävä Saksaa ja sen apuna vastaan Euroopassa käynnissä olevan sodan määrärahojen lyhentämiseksi. Neuvottelun työhön osallistuvat sotilasneuvonantajat, jotka edustivat vastaavia valtioiden pääliköitä, sitä ennen, että voitiin harkita määrärahojen sotaoperaatioita, joista tehtiin päätöksiä ja joita jo valittiin, ja että voitaisiin aloittaa pohja mitä kiinteimmällä sotilaallisella yhteistyöllä neuvotteluissa kolmen maan välillä.

Myönten ensimmäiseksi päättäneen sodan lopun jouduttuaan, kolme Hallitusta osoitti yksimieliseksi myöskin, että niiden omien kansallisten etujen ja kaikkien vapautuvien kansojen etujen välillä on tärkeitä jatkua nykyistä yhteistyötä, josta muodostettu sodankäynnin

Saksalaisten takaa-ajo etelässä

Krimin kannakset poikki. — 6.000 sotavankia. — Neuvostojoukot lähenevät Dnieprin suuta

Neuvostoliiton Tiedotustoimisto ilmoittaa:

Marraskuun 1 päivänä. Dnieprin ja Shivas-järven välisellä alueella neuvostojoukot jatkoivat perääntyvän vihollisen takaa-ajoa ja valtasivat takaisin saksalaisilta 60 asutuskeskusta. Krimin kannaksella neuvostojoukot löivät rohkealla iskulla hajalle edessäolevat vihollisen joukko-osastot ja ylittivät n.s. Turkinvallin murtautuivat Armjans-kin kaupunkiin. Näin ollen Krimillä olevilta saksalaisilta joukoilta on katkaistu perääntymistiet maitse. Punaisen armeijan iskujen alla kiireellisesti perääntyvä vihollinen kärsii suunnatonta mieshukkaa ja sotamateriaalien menetyksiä. Yksistään lokakuun 31 ja marraskuun 1 päivänä neuvostojoukot ottivat vangiksi yli 6.000 vihollisen sotamiestä ja upseeria.

Marraskuun 2 päivänä. Dnieprin ja Mustan meren välisellä alueella neuvostojoukot ajoivat perääntyvää vihollista takaa vallaten taistellen Kahovkan ja Skadovskin kaupungit sekä 70 muuta asutuskeskusta.

Marraskuun 3 päivänä. Marraskuun 3 päivänä neuvostojoukot ovat Dnieprin ja Mustan meren välisellä alueella kehittäneet edelleen hyökkäystään ja valloittaneet yli 80 paikkakuntaa.

JULKILAUSUMA

hitleriläisten edesvastuusta heidän tekemistään konnantoista

Iso-Britannia, Yhdysvallat ja Neuvostoliitto ovat saaneet erilaisista lähteistä todistuksia konnantoista, murhista ja tunnottomista joukkoteloituksista, joita hitleriläiset aseelliset voimat suorittavat monissa valtaamisissa maissa, joista heitä nyt järkähtämättä karkoitetaan. Hitleriläisen valtakomennon julmuudet eivät ole mikään uusi ilmiö, ja kaikki kansat tahi alueet, jotka ovat heidän vallassaan, ovat saaneet kärsiä terrorin avulla ylläpidettävästä pahimmasta hallitusmuodosta. Uutta on se, että monia näistä alueista nyt vapautetaan vapauttaja-valtioiden etenevien armeijain toimesta ja että perääntyvät hitleriläis-hunnit epätoi-

(Jatkuu 4. siv.)

(Jatkuu 2. siv.)

JULKILAUSUMA ITALIAN KYSYMYK- SESTÄ

Amerikan Yhdysvaltain, Yhdistyneen Kuningaskunnan ja Neuvostoliiton Ulkoasiain Ministerit totesivat, että heidän Hallituksensa ovat täydellisesti yksimielisiä siitä, että liittoutuneiden politiikan Italiaan nähden on nojaututtava siihen pääperiaatteeseen, että fascismi ja kaikki sen turmiolliset vaikutukset ja seuraukset on täydellisesti hävitettävä, ja että Italian kansalle on annettava täydellinen mahdollisuus kansanvallan periaatteille perustuvan hallitus- ja muiden laitosten muodostamiseen. Amerikan Yhdysvaltain ja Yhdistyneen Kuningaskunnan Ulkoasiain Ministerit ilmoittavat, että heidän hallitustensa toiminta Italian alueelle tunkeutumisen alusta lähtien perustui tähän politiikkaan, sikäli kuin sodan välttämättömät vaatimukset sen sallivat.

Kolmen hallituksen Ulkoasiain Ministerit tulivat yksimielisyyteen siitä, että vastaisuudessa tätä politiikkaa toteutettaessa on tärkeä merkitys seuraavilla toimenpiteillä, jotka on pantava täytäntöön.

1. On välttämätöntä, että Italian hallitus tehdään kansanvaltaisemmaksi ottamalla siihen mukaan niiden Italian kansankerrosten edustajia, jotka aina ovat esiintyneet fascismia vastaan.

2. Sanan, uskonnon, poliittisten vakaumusten, paino- ja kokoontumisvapaus tulee täydellisesti palautetuksi Italian kansalle, jolla täytyy olla myös oikeus muodostaa fascistinvahtaisia poliittisia ryhmiä.

3. Kaikki fascistisen järjestelmän perustamat laitokset ja järjestöt on lakkautettava.

4. Kaikki fascistiset ja fascistimieliset ainekset on syrjäytettävä johtavilta paikoilta tahi julkisista virastoista ja hallintoelimestä.

5. Kaikki fascistisen järjestelmän poliittiset vangit on vapautettava ja heille on annettava täydellinen amnestia.

6. On muodostettava kansan-

JULKILAUSUMA

hitleriläisten edesvastuusta heidän tekemistään
konnantöistä

(Jatkoa 1. siv.)

voissaan kaksinkertaistuttavat säälimättömät julmutensa. Tätä todistavat nyt erikoisen havainnollisesti tosiasiat pöyristyttävistä rikoksista hitleriläisistä vapautetuilla Neuvostoliiton alueilla sekä myös Ranskan ja Italian alueilla.

Ylläesitetyn johdosta kolme liittoutunutta valtaa, esiintyen 32 yhdistyneen kansakunnan etujen nimessä, juhlallisesti saattaa tiedoksi ja varoittaa seuraavalla julkilausumallaan:

Hetkellä, jolloin myönnetään millainen tahansa välirauha mille hyvänsä hallitukselle, joka Saksassa voidaan muodostaa, ne saksalaiset upseerit ja sotamiehet sekä natsipuolueen jäsenet, jotka ovat olleet vastuussa yllämainituista konnantoista, murhista ja teloituksista tahi vapaasta tahdostaan ottaneet niihin osaa, tullaan lähettämään maihin, joissa heidän ilkityönsä on tehty, jotta heidät voitaisiin tuomita ja rangaista näiden vapautettujen maiden ja niissä muodostettavien vapaiden hallitusten lakien mukaisesti. Luettelot tullaan laatimaan kaikkia mahdollisia yksityiskohtia myöten, jotka saadaan kaikista näistä maista, erikoisesti mikä koskee Neuvostoliiton miehittyjä alueita, Puolaa ja Tšekkoslovakiaa, Jugoslaviaa ja Kreikkaa, Kreetan y.m. saaret mukaan luettuna, Norjaa, Tanskaa, Alankomaita, Belgiaa, Luxemburgia, Ranskaa ja Italiaa.

Näin ollen saksalaisten, jotka ovat ottaneet osaa italialaisten upseerien joukkoampumisiin tai ranskalaisten, alankomaalaisten, belgialaisten ja norjalaisten panttivankien tahi Kreetan talonpoikien teloituksiin, sekä myöskin niiden, jotka ovat ottaneet osaa Puolan kansan tuhoamiseen tai väestön tuhoamiseen Neuvostoliiton alueilla, joita nyt puhdistetaan vihollisesta, — täytyy tietää, että heidät tullaan lähettämään takaisin niille paikoille, joissa ovat rikoksensa suorittaneet ja siellä tulevat heidät tuomitsemaan ne kansat, joita kohtaan he ovat tehneet väkivallantöitä. Ottakoot tämän huomioon ne, jotka eivät vielä ole tahrineet käsiään syyttömään vereen, etteivät joutuisi syyllisten joukkoon, sillä kolme liittoutunutta valtaa on varmasti löytävä heidät vaikka maailman ääristä ja luovuttava heidät syyttäjien käsiin, jotta oikeus täytettäisiin.

Tämä julkilausuma ei koskettele kysymystä päärivikollisista, joiden rikokset eivät liity määrättyyn maantieteelliseen paikkaan ja jotka tullaan rankaisemaan liittoutuneiden hallitusten yhteisellä päätöksellä.

ROOSEVELT,
STALIN,
CHURCHILL.

valtaiset paikallisen hallinnon elimet.

7. Fascistijohtajat ja muut henkilöt, jotka tunnetaan tahi joita epäillään sotarikosten tekijöiksi, on vangittava ja luovutettava oikeuden käsiin.

Antaessaan tämän julkilausuman kolme Ulkoasiain Ministeriä katsovat, että niin kauan kuin Italiassa jatkuvat aktiiviset sotatoimet, tulee liittoutuneiden ylipäällikön määrittellä Yhdistyneen Esikunnan kautta saatu-

jen tietojen perusteella se aika, jolloin on mahdollista toteuttaa täydellisesti ylläesitetyt periaatteet. Kolme Hallitusta, jotka ovat allekirjoittaneet tämän julkilausuman, tulevat, kun joku niistä sitä esittää, neuvottelemaan toistensa kanssa tästä kysymyksestä.

Myöskin edellytetään, että tässä julkilausumassa ei mikään rajoita Italian kansan oikeutta valita myöhemmin omaa hallintamuotoansa.

Paras nuoruus menee hukkaan

Sotamies Juhon Mikkoselle, 3 Kpk 4224, kirjoittaa Sirkka-Liisa Härmäläinen, Kuopio, Tulliporttikatu 33 a 9:

"Tuntuu kuin elämällä ei olisi mitään arvoa, kaikki on aivan tyhää. Ei ole niinkuin joku vuosi sitten, sai pitää tanssia ynnä muuta hauskuutta. Te nuoret miehet seisotte siellä vuodesta toiseen. Paras nuoruus menee, mutta sota vain ei lopu".

Sotamies Lauri Ahtiaiselle, 9 Kpk 5045, kirjoittaa hänen veljensä Eino Ahtiainen, 10 Kpk 0860:

"Kyllä se oli aika haikaa lähteä sieltä Kauhajoelta. Mitä lienee nyt raukka ajatellut kun asemalla oli kyynelleet silmissä kun viimeisen kerran kättä puristin".

Aino Laamanen Leppäkosken Pukurista kirjoittaa ystävälleen Juholle rintamalle:

"Tuntuu niin sanomattoman tylsältä kun ei ole tiedossa mitään hauskuutta. Tuo ainainen sota saa kaiken tämän aikaan. On aivan kuin menisi hukkaan koko nuoruuden aika, kun te saatte olla siellä sotapoluilla harhailemassa. Usein tulee mieleen kysymys, miksi te nuoret miehet ette tee siitä loppua ja tule pois rakkaittenne luo".

Näin lohduttomia ja synkkiä jotka sitä ennen olivat todellakin kirjoittelivat toisilleenkin puristaneet toistensa kättä vielä joku aika sitten nuoret so- viimeisen kerran. Mainituilta so- tilailta ei ole mennyt hukkaan ai-

RUOTUKAVERUSTEN KESKEN

KUN LANTTU ALKAA SÄTEILLÄ

eli

sotaakäyvä puolueeton maa"

"Minä ymmärrän yhtä ja toista. Mutta se on minulle täyttä preppää, mikä ihmeen otus se sellainen sotaakäyvä puolueeton maa on. Ihmisjärjellä ajateltuna sellaista maata olekaan, sillä sotaakäyvä maa ei voi olla puolueeton, eikä puolueeton maa voi käydä sotaa".

"Ei siinä asiassa ihmisjärki auta. Mutta se auttaa, kun pitää miehensä auki ja tekee havaintoja Suomessa, jonka Rytin, Linkon ja Tanner ovat ristineet sotaakäyväksi puolueettomaksi maaksi. Juttu on hyvin yksinkertainen. Sotaakäyvä puolueeton maa on sellainen maa,

joka on päästänyt saksalaisen väkijoukon isännöimään kyllinsä kaupunkoihinsa, joka kesäkuun 22 p:nä 1941

yhdessä kompuksessa saksalaisten kanssa hyökkäsi itäisen naapurin kimp- puun, joka jo lähes kaksi ja puoli vuotta on käynyt sotaa Saksan puolella ja jatkaa sitä edelleenkin,

jonka hallitus kuullaisesti täyttää kaikki Hitlerin kymmenet käskyt ja tuhannet toivomukset, tapattaa maansa miehiä niinkuin meren mutaa saksamannin mieliksi, solmii Saksan kanssa anti-komintern-sopimuksen ja sen seitsemää muita julkisia ja salaisia sopimuksia,

jonka sotapropaganda valehtelee niinkuin Saksassa määrätään, ja jossa kansalainen ei uskalla avastaa, ellei Saksasta ole saatu lupaa.

Siinä on sulle sotaakäyvä puolueeton maa, Suomi nimeltään. Eikö lanttu ota jo säteilläseen?"

"Säteilehän tuo jo Suomen

noastaan nuoruus, vaan myöskin henki, jonka he ovat saaneet uh- rata puolustaessaan Saksan fascistien ja Suomen tukkikapitalistien karille ajautuneita, koskaan toteutumattomia anastuspyyteitä.

Tämän vuoksi onkin aivan paikallaan se kysymys, jonka Aino Laamanen asettaa kirjeessään nuorille miehille: Miksette te tee sodasta loppua ja tule pois rakkaittenne luokse?

Jos Suomen armeijan nuoret sotilaat eivät itse nouse puolustamaan oikeuttaan nuoruuteen ja elämään, niin kukaan muu ei sitä heidän puolestaan tee. Lopuillekin heistä aukenee hauta väliaikaisesti anastetun vieraan maan kamaralla, jos he eivät nopeasti valitse jompaa kumpaa ainoista mahdollisista pelastuksen teistä: poislohtoa rintamalta Suomeen tai vangiksi antautumista.

kohdalla. Mutta onkos Unkari ja Romaniakin sotaakäyviä puolueettomia maita?"

"Helkkarin tietty. Kaikki maat, jotka kuuluvat akselin kööriin ja käyvät sotaa Saksan puolella, ovat sotaakäyviä puolueettomia maita".

"Vielä yksi kysymys. Onkos se Saksakin sotaakäyvä puolueeton maa?"

"No sehän se vasta onkin oikein hevonen kaikkien sotaakäyvien puolueettomien maiden joukossa. Vieläkö on kysymyksiä?"

"Ei ole. Tattista vaan valistuksesta. Jos se Linkomieskin olisi tuon asian noin selvästi sanonut, niin olisinhan minä jo silloin heti ymmärtänyt, että sotaakäyvä puolueeton maa on hölynpyölyä ja saksalaista propagandahumpuukia".

"Sitä vartenhan se Linkomies ei sanonutkaan näin selvästi, ettet sinä ymmärtäisi. Linkomies linkosi sumua meikäläisen silmille".

KOLMEN VALLAN
NEUVOTTELU

(Jatkoa I. siv.)

tiä varten ja sotatoimien päätymisen jälkeiselle kaudelle, ja että vain tätä tietä voidaan saavuttaa rauhan säilyminen sekä näiden kansojen poliittisen, taloudellisen ja yhteiskunnallisen menestyksen täydellinen kehitys.

Tämä vakaumus sisältyy Julkilausumaan, johon jo Neuvottelun aikana yhtyi Kiinan Hallitus ja jonka allekirjoittivat kolme Ministeriä sekä Kiinan Moskovan Suurlähettiläs Hallituksen nimissä. Tämä Julkilausuma, edellyttäen vielä kiinteämpää yhteistyötä sodankäynnissä ja kaikissa kysymyksissä, jotka koskevat niiden vihollisten antautumista ja aseistariisumista, joiden kanssa neljä valtiota ovat kukin kohdaltaan sodassa, määrittelee periaatteet, joille neljän Hallituksen sopimuksen mukaan kansainvälisen yhteistyön ja turvallisuuden laajan järjestelmän täytyy perustua. Edellytetään kaikkien muiden rauhaarakastavien valtioiden, suurten ja pienten, liittymistä tähän järjestelmään.

Neuvottelun muista päätöksistä tiedonanto mainitsee Euroopan Neuvontavaliokunnan muodostamisen Lontooseen tarkoituksella turvata kiinteä yhteistyö kolmen hallituksen välillä sodan kestäessä heräävien Euroopan kysymysten tutkimiseksi, Italian kysymyksiä koskevan Neuvontaneuvoston muodostamisen, demokratian palauttamista Italiaan koskevan Julkilausuman ja Itävallan riippumattomuuden palauttamista koskevan Julkilausuman.

Englantilais-neuvostoliittolais-amerikkalainen tiedonanto kolmen ministerin Neuvottelusta päättyy sanoilla:

„Keskinäisen luottamuksen ja yhteisymmärryksen ilmapiirissä, joka oli luonteenomaista koko Neuvottelun työlle, käsiteltiin muitakin tärkeitä kysymyksiä, nykyhetkeä koskevia ja myöskin tulevaa suhtautumista Hitler-Saksaan ja sen apureihin, taloudellista yhteistyötä ja yleisen rauhan turvaamista koskevia kysymyksiä“.

ARVOITUS

Mussolinilla takana, Mannerheimillä tiedossa. Mikä se on?
Vastaus: Kalossinkuva.

„Huolto- ja muistorahastoista“

Suomen armeijan joukkoyksiköissä on viime aikoina alettu perustaa „kaatuneitten ja kadonneitten huolto- ja muistorahastoja“, joihin sotilaita vaaditaan luovuttamaan osa pienistä päivärahoistaan. Tarkoituksena sanotaan olevan avustuksen kerääminen sotalleskille ja -orpoille.

Niin hyväätarkoitavalta kuin tämä hanke pinnalta katsoen näyttääkin, on sotilailla täysi syy suhtautua siihen epäluulolla. Kysymyksessä ei ole niin paljon sotalleskien ja -orpojen auttaminen, kuin ulkokultainen propaganda sotaan syyllisten ja siitä hyötyvien suurrikkaiden sotalleskijoukkojen etujen ajamiseksi.

Kaikki sodan uhrin ja rasituksen köyhien ja vähäväkisten kannettaviksi! Sellainen on Rydin ja Linkomiehen fascistisen sotahallituksen ohjelma. Tämän hallituksen pillin mukaan tanssivat asevelipamput tahtovat, että suomalainen sotamies, joka on ajettu rintamalle uhraamaan terveytensä ja henkensä Hitler-Saksan ja Suomen suurkapitalistien puolesta ja pakotettu jättämään perheensä oman onnensa nojaan, saisi kaiken lisäksi huolehtia vielä kaatuneiden perheistäänkin, jotta Waldenit ja muut

suurriikkaat säästyisivät näiltäkin menoilta, kuten kaikilta muiltakin.

„Hyväntekeväisyyden“, „uhrimielen“ ja „asevelihengen“ varjolla tahdotaan sotamiehiltä kierrättää viimeisetkin markat hävityn sodan pitkittämisen hyväksi, siis sitä varten, että sotalleskien ja -orpojen lukumäärä yhä lisääntyisi, heidän hätänsä ja kurjuutensa kasvaisi äärettömiin.

Sotamiesten vastauksena asevelipamppujen kehoituksiin niin sanottujen „huolto- ja muistorahastojen“ perustamisesta olkoon vaatimus suurrikkaiden, ja ennen kaikkea sotaan syyllisten ja sodasta rikastuneiden hallitusherrojen omaisuuden pakkoluovuttamisesta sodasta kärsineiden hyväksi. Se on oikeus ja kohtuus.

Pienessä Suomessa on jo yllin kyllin sotaorpoja ja -leskiä. Mikään ei voi palauttaa heille heidän kaatuneita omaisiaan. Mutta päättävällä ja viivyttelämättömällä joukkotoiminnalla sotaa vastaan — eikä millään muulla — voidaan estää koko Suomen kansan muuttuminen sotavammaisten, sotaorpojen ja -leskien kansaksi.

SOTILAAN ÄÄNI

No 96
1943

RINTAMALEHTI

Sunnuntaina
marraskuun 7 pnä

Suuren vallankumouksen vuosipäivänä

VENÄJÄN suuren sosialistisen vallankumouksen ratkaisevan voiton hetkestä on kulunut tästä 26 vuotta. Se uusi yhteiskuntamuoto, neuvostojärjestelmä, joka silloin syntyi, on osoittanut kaikkein lujimmaksi järjestelmäksi maailmassa. Sen pohjalla luotu Punainen Työläis-Talonpoikaisarmeija on osoittanut taistelukentillä, että se on kevin armeija koko maailmassa, parhaiten aseistettu, koulutettu ja johtettu. Tämän tietävät jo Neuvostojen vihollisetkin surullisesta kokenemustaan, ensiksi Moskovan edustalla, sitten Stalingradissa luona ja viimeksi Dnieprillä amistaan kovista kolahduksista.

Mutta sotaan lähtiessään he eivät täysin kyvyttömiä arvioineet neuvostokansan voimaa. Syyskuun 1941, kun Hitlerin sotajoukot lähestyivät Moskovaa, neuvostopuolueen äänenkannattaja „Karjala“ päästi ilmoille reaktion huudon:

Nyt Neuvostoliitto lyödään ja häviää!...
...hitleriläiset „syö-
hullaantuivat luulemaan
...väliaikaisia alkume-
...tyksiään. Sodan kulku on
...nuttanut, että nuo alkumenes-
...eivät vastanneet todellista
...suhdetta. Ne olivat tulosta
...sotaa valmiiksi mobili-
...ja Neuvostoliiton rajoil-
...hyökkäysarmeij-
...salakavalasta ja valapattoi-

sesta päällekkarkauksesta rauhan-
toimissa askartelevan neuvosto-
kansan kimppuun.

Sodan kestäessä on Punaisen armeijan iskuvoima yhä kasvanut, kun taas sen vihollisten voimat heikkenevät päivä päivältä. Koko Hitlerin leiri odottaa nyt vavisten Punaisen armeijan talvi-
hyökkäystä.

Saksan fascistipyöveleiden ja heidän suomalaisten renkiensä ahdas lahtarinjärki ei ole mitenkään jaksanut ymmärtää sitä, millainen ehtymätön voima piilee lähes 200-miljoonaisessa suures-

sa kansassa, joka 26 vuotta on elänyt vapaana kaikenlaisesta riistosta ja sorrosta, ja jonka jokainen jäsen tietää puolustavansa oman maansa kamaraa, omaa asiaansa eikä vieraan vallan tahi kansalle vieraan ryhmäkunnan itsekkäitä anastuspyyteitä, kuten suomalainen sotamies tekee.

26 vuotta sitten Venäjän työläiset, talonpojat ja sotilaat tekivät omalla tavallaan lopun sodasta. He nousivat kapinaan, kukistivat sotahullun hallituksen, muuttaen vallanpitäjiensä hävityn sodan kansan voitoksi.

MUISTAKAA, MITÄ STALIN ON SANONUT

Saksan valapattoisen päällekkarkauksen jälkeen Neuvostoliittoa vastaan Stalin sanoi heinäkuun 3 päivänä 1941: „Hitlerin fascistiarmeijakin voidaan lyödä ja se lyödään, samoin kuin lyötiin Napoleonin ja Wilhelmmin armeijat“.

Syksyllä 1941, jolloin saksalaiset uhkasivat Venäjän pääkaupunkia Moskovaa, Stalin sanoi:

„Vihollinen ei ole niin voimakas kuin jotkut pelästyneet intelligentit luulevat. Piru ei ole niin ruma kuin miksi se kuvataan“.

Saksalaisten uhatessa Stalingradia Stalin sanoi marraskuun 7 päivänä 1942:

„Vihollinen on jo kerran saanut kokea Punaisen armeijan iskujen voiman Rostovin, Moskovin ja Tihvinän luona. Ei ole kaukana se päivä, jolloin vihollinen saa kokea Punaisen armeijan uusien iskujen voiman. Vielä sitä juhlitaan meilläkin“.

Helmikuun 23 päivänä 1943 Stalin sanoi:

„Ainoastaan Punaisen armeijan johdon oikea strategia ja sitä toteuttavien komentajiemme joustava taktiikka voivat johtaa sellaiseen huomattavaan tosiasiaan, jollainen oli saksalaisten suunnatoman, 330.000 miestä käsittävän valioarmeijan saarto ja hävittäminen Stalingradin luona“.

Kun Punainen armeija oli päättänyt talvihyökkäyksensä ja saksalais-italialaiset joukot oli tuhottu Tunisiassa, Stalin sanoi toukokuun 1 päivänä 1943:

„Isku viholliselle idästä, Punaisen armeijan taholta, ensimmäisen kerran on yhdistynyt iskuun lännestä, meidän liittolaistemme joukkojen taholta, muodostaen yhden yhtenäisen iskun“.

„Lähestyy aika, jolloin Punainen armeija yhdessä meidän liittolaistemme armeijain kanssa on taettava fascistipedon selkärangan“.

Terve tuloa!

Uusia tulokkaita saapuu sotavankileirille.

Kuulustelu

Rintamajermu: Vieläkös herä presidentti muistaa ne sanansa, että „Saksa on ainoa maa maailmassa, joka kykenee voittamaan Venäjän“?

Ryti (kalpenee): Kyllähän minä tulinkin niin sanoneeksi viime joulukuun 6 päivänä. (Luihusti) Mutta se oli siihen aikaan.

Rintamajermu: Jaa, jaa. Mutta mitäs herra nyt sanoo, tähän aikaan?

Ryti (happamen näköisenä): Nyt minusta tuntuu, että Saksa ei kykenekään voittamaan Venäjää.

Rintamajermu: Hyvä on. Tehdäänpä siis pieni päätöslasku. Jos se ainoa maa, jonka herra luuli voittavan Venäjän, ei kykenekään voittamaan Venäjää, niin eikös se tee yhtä paljon kuin että Venäjää ei voita kukaan?

Ryti (pillahtaa itkuun).

Rintamajermu: (isällisesti): Rauhoitu, kyttäräiseni! Sinulla on siellä Lauttakylässä talo. Menisit sinne mullikoita kaitsemaan ja jättäisit ne valtion ohjaketset järkimiehille. (Kaamean juhlallisesti) Huittisista olet sinä tullut ja Huittisiin pitää sinun jälleen menemän!

Ryti (rintaansa röyhistäen): Minäkö Huittisiin? Ei ikinä! Mitäs Suomi saa toisen näin mahdollottoman viisaan presidentin kuin minä olen.

Rintamajermu (nauraa katketaakseen): Sinä olet kerrassaan hauska mööpelä. Kun minusta tulee presidentti, niin sinä pääset minun hovinarrikseni.

MITÄ SOTAVANGIT SANOVAT

Näin iloisesti nauravat sotavangit, muistetaan niitä propagandaurojen keksimiä tyhjiä mörköjuttuja, joilla upseerit heitä peloittelevat, kieltäessään heitä antautumasta Punaisen

armeijan vangeiksi. Vasemmalta oikealle: Sotamiehet Erkki Lepistö (12. PP), Reino Kaikkonen ja Jouko Meski (RJP 5).

„SOTAVANKI NEUVOSTOLIITTOSSA EI OLEKAAN VANKI“

Me emme koskaan uskoneet joutuvamme juttuihin, että Neuvostoliitossa räkkätään tai muuten pidellään huonosti sotavankeja. Siksi tulimme rohkeasti tälle leirille. Luulimme kuitenkin, etteivät me joudumme viettämään täällä karmea vangin elämää. Se on valitettava tiedämme, että sotavanki täällä ei olekaan vanki. Täällä leirialueellamme, jossa metsää, järviä ja kyliä, on paljon, me tehdään itse haluamme. Jos tahdomme opiskella, koulua, retkeillä tai tehdä työtä,

on se meidän vapaassa vallassamme.

Kun karkasimme tälle puolelle, emme ottaneet muita halukkaita mukaamme, kun arvelimme, että voi tulla pettymyksiä ja katumista.

Nyt voimme hyvällä omallatunnolla kehoittaa kaikkia seuraamaan esimerkkiämme. Kukaan ei tule katumaan.

Sotamiehet

Rento ja Reino Vuoto,
JR 101 21. patl.
3. komppania.

„OMAA MAATAANHAN NE VAPAUTTAVAT“

10 ja 52:ssa on paljon reippoja, jotka ovat valmiit kintaat pöytään heti, kun vain Pun-armeija alkaa hyökkäys.

Meidän tulla vain rauhassa läpi, sillä omaa maata ei voi vapauttaa, sanoimme.

Jouduin kerran sellaiseen tilanteeseen, jossa oli päätös, että jos joutuvat tilanteen ai-

kana kunnostautua ja vaarantaa siten sellaisiakin miehiä, jotka eivät halua tapella, niin silloin on käännettävä pyssyn piipun suuntaa ja ammuttava muutamia „vahingonlaukauksia“ noihin sotahulluihin, ja sitten antauduttava vangeiksi.

Sotamies

Tauno Latva,
JR 10.

„Venäjä on viljava ja hedelmällinen maa“

Muistan, kuinka noin vuosi sitten upseerit pirullinen naurunvirne suupielessä rehentelivät, että Venäjä kärsii tappion, kun siellä ei ole syötävää. Minä en näihin juttuihin uskonut, sillä jo kouluajoilta tiesin, että Venäjä on viljava ja hedelmällinen maa. En erehtynyt. Täällä saavat sotavangitkin paremman ruoan kuin sotamiehet Suomen armeijassa. Puhdasta ruis- tai vehnäleipää saamme 600—1.200 grammaa päivässä, työn mukaan. Voita ja muita ravintorasvoja 32 grammaa ja sokeria 60 grammaa päivässä. Lisäksi saamme kolme kertaa päivässä liha- ja kalakeittoa sekä korviketta. Täällä ollessani olen lihunut niin paljon, että on täytynyt ratkoa vyötäröstä vekiä, jotka jouduin Suomen armeijassa ollessani neulomaan.

Sotamies

A. Vahalinna,
JR 22 2. patl. 6. kompp.

SOTILADEN ÄÄNI

Lauantaina
maraskuun
13 p:nä 1943

RINTAMALEHTI

J. V. STALININ PUHE

Moskovan työtekevien edustajien Neuvoston ja Moskovan puolue- ja yhteiskunnallisten järjestöjen juhlaistunnossa marraskuun 6 päivänä 1943

Toverit!

Tänään Neuvostoliiton kansat juhlivat Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen 26 vuosipäivää.

Kolmannen kerran meidän maamme viettää kansanvallankumouksensa vuosipäivää Isänmaallisen sodan oloissa.

Lokakuussa vuonna 1941 meidän Kotimaamme koki vaikeita päiviä. Vihollinen oli tullut pääkaupungin lähelle. Se saatoi Leningradin maan puolelta. Meidän joukkojemme oli pakko peräytyä. Tarvittiin armeijan äärettömää pontusta ja kansan kaikkien voimien jännittämistä.

EUROOPAN MAA POLTTAA

FASCISTIEN JALKOJA

Punaisen armeijan voitot itärintaman eri lohkoilla rohkaisivat isänmaanystäviä kaikissa Saksan miehittämässä maissa yhä avoimempiin ja päättävämpiin taisteluun. Sotilasjuna suistetaan kiskoilta, tehtaita ja siltoja räjäytetään, saksalaisten kasarmeja poltetaan ja fascistikonnia surmataaan.

men armeijan kapteeni V. Isola, — ovat etupäässä Vienasta suomea puhuvia heimoveljiä. Eräs tällainen nainen tappoi meiltä konepistoolilla yhdellä kertaa 12 miestä.

„Vienasta suomea puhuvat heimoveljet“ tulevat edelleenkin tappamaan rajantakaa tulleita anastajia, sillä he eivät halua alistua herra Waldenin ja muiden Suomen tukkikapitalistien rengeiksi. 26 vuotta sitten, lokakuussa 1917, Karjalan työläiset ja talonpojat heittivät hartioitaan riistäjien ikeen. Minkä tähden heidän pitäisi nyt uudestaan alistua toisten orjiksi? Ei, Kalevan kansa ei luovu maastaan ja rikkauksistaan, se ei luovu Lokakuun vallankumouksen saavutuksista. Pillastuneiden mannerheimiläisten „maailmanvalloittajien“ ei onnistu koskaan irrottaa Karjalan rahvasta suuresta neuvostokansojen veljesperheestä.

Nyt saksalais-fascistinen armeija ei ole enää sama, mikä se oli sodan alussa. Jos sillä sodan alussa oli riittävä määrä kokeneita kaaderia, niin nyt sitä on miedonnettu vastaleivulla nuorilla kokemattomilla upseereilla, jolta saksalaiset kiireellisesti heittävät rintamalle. Sillä heillä ei ole tarvittavia upseereita.

nen armeija on taisteluissa Neuvostoliiton — Saksan rintamalla menettänyt yli 4 miljoonaa sotamiestä ja upseeria, niistä vähintään 1 miljoonaa 800 tuhatta kaatuneina. Sitä patssi saksalaiset ovat tämän vuoden aikana menettäneet yli 14 tuhatta lentokonetta, yli 25 tuhatta hyökkäysvaunua ja vähintään 40 tuhatta tykkiä.

ELÄKÖÖN NEUVOSTOLIITTO! KUOLEMA FASCISMILLE!

ULKOMAALAISTEN valtiomiesten lausuntoja Neuvostoliitosta

Amerikan Yhdysvaltojen presidentti Roosevelt:

„Maailma ei ole milloinkaan nähnyt suurempaa alttiutta, päätäväisyyttä ja uhrautuvaisuutta kuin se, mitä Venäjän kansa ja Venäjän armeijat ovat osoittaneet marsalkka Stalinin johdolla. Sellaisen kansan kanssa, joka itseään pelastaessaan auttaa samalla koko maailmaa pelastamaan natsilaisuuden taholta uhkaavalta vaaralta, sellaisen maan kanssa me olemme aina ilomielin valmiit pysymään hyvinä naapureina ja vilpittöminä ystävinä tulevina aikoina“.

Iso-Britannian pääministeri Churchill:

„Venäläiset ovat osoittautuneet suurenmoisiksi ja sankarillisiksi liittolaisiksi, antaen iskuja, joita ei olisi voinut antaa mikään muu valtakunta. Neuvostoliiton tulevaisuuden näköalat ovat tällä hetkellä paremmat kuin missään aikaisemmassa sodan vaiheessa“.

Kuban tasavallan presidentti Batista:

„Onneksi seisoo Neuvostoliitto Euroopan etuvartiossa. Venäjä on vapauden ja sivistyksen puolustuksen eturintamassa. Me kaikki olemme äärettömän suuressa kiitollisuuden velassa Venäjälle“.

Karjala on ja pysyy Neuvosto-Karjalana

Sotavanki, Suomen armeijan alikersantti Viljam Kemppainen lausui eräässä keskustelussa:

„Sodan alussa meille selitettiin, että Suomen armeija lähtee vapauttamaan karjalaisia heimoveljiä. Mutta miksei Karjalan kansa tullut meitä vastaan soittaen ja laulaen? Siksi, että karjalaiset pitävät meitä vihollisinaan eikä vapauttajinaan“.

Kemppainen on lausunut toisuuden, jonka olisi pitänyt olla selvä kaikille Suomen armeijan sotilaille jo sodan alussa. Karjalan kansa on aina kohdellut sen asuma-alueelle tunkeutuneita mannerheimiläisiä „heimoveljiä“ samalla tavalla kuin hyvän talon isäntä kohtelee maantierosvoja. Vuosina 1918—22 karjalaiset antoivat Valko-Suomesta tulleille lahtariretkikunnille asianmukaista havainto-opetusta. Nykyisellä „totaalisella“ valloitusseikkailulla tulee olemaan myöskin „totaalinen“ loppu. Se on oleva Mannerheimien, Rytien ja heitä kannattavien lahtareitten viimeinen konnantyö Karjalan kansaa kohtaan.

Jo nyt Karjalan maa polttaa mannerheimiläisten jalkojen alla. Karjala kostaa. Lähenee aika, jolloin jokainen puu Karjalan metsissä ampuu vihollista, jokaisen pensaan takana vaanii kuolema. „Nuo täällä liikuskelevat „partisaanit“, — kirjoittaa Suo-

MITÄ SAKSMANNILLE KUULUU

„Joustavaa puolustusta“

„Linjojen lyhentämistä“

„Torjuntamenestystä“

N:o 97—98

SOTILAAAN ÄÄNI

RINTAMALEHTI

Lauantaina
marraskuun
13 p:nä 1943

J. V. STALININ PUHE

Moskovan työtätekevien edustajien Neuvoston ja Moskovan puolue- ja yhteiskunnallisten järjestöjen juhlaistunnossa
marraskuun 6 päivänä 1943

Toverit!

Tänään Neuvostoliiton kansat juhlivat Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen 26 vuosipäivää.

Kolmannen kerran meidän maamme viettää kansanvallankumouksensa vuosipäivää Isänmaallisen sodan oloissa.

Lokakuussa vuonna 1941 meidän Kotimaamme koki vaikeita päiviä. Vihollinen oli tullut pääkaupungin lähelle. Se saartoi Leningradin maan puolelta. Meidän joukkojemme oli pakko perääntyä. Tarvittiin armeijan äärettömiä ponnistuksia ja kansan kaikkien voimien jännittämistä, jotta vihollinen saattaisi pysähtyä.

koja vastaan ja saksalais-fascististen joukkojen oli pakko meidän joukkojemme iskujen alla kiireesti jättää anastamansa alueet, usein turvautua pakoon pelastuakseen saarroksiin joutumasta ja heittää taistelutantereelle suuri määrä sotakalustoa, ase- ja ampumatarvikevarastoja sekä haavoittuneita sotamiehiä ja upseereita.

Näin ollen meidän kesäkamppailumme menestykset tämän vuoden toisella puoliskolla ovat olleet tämän vuoden alussa suoritettujen talvikamppailumme menestysten jatkoa ja päätökseen viemistä.

Nyt, jolloin Punainen armeija kehittäen edelleen talvikamppailun menestyksiä on antanut

nen armeija on taisteluissa Neuvostoliiton—Saksan rintamalla menettänyt yli 4 miljoonaa sotamiestä ja upseeria, niistä vähintään 1 miljoonaa 800 tuhatta kaatuneina. Sitä paitsi saksalaiset ovat tämän vuoden aikana menettäneet yli 14 tuhatta lentokonetta, yli 25 tuhatta hyökkäysvaunua ja vähintään 40 tuhatta tykkiä.

Nyt saksalais-fascistinen armeija ei ole enää sama, mikä se oli sodan alussa. Jos sillä sodan alussa oli riittävä määrä kokeneita kaadereita, niin nyt sitä on miedonnettu vasta-leivotuilla nuorilla kokemattomilla upseereilla, joita saksalaiset kiireellisesti heittävät rintamalle, sillä heillä ei ole tarvittavia upseeri-

J. V. Stalinin puhe

meidän joukkojemme aloittamaan vastahyökkäykseen, joka sittemmin muuttui Punaisen armeijan valtavaksi kesähyökkäykseksi. Kurskin taistelu alkoi saksalaisten hyökkäyksellä Kurskia vastaan pohjoisesta ja etelästä. Se oli saksalaisten viimeinen yritys toteuttaa suuri kesähyökkäys ja sen onnistuessa saada takaisin se, mikä oli menetetty. Hyökkäys, kuten tunnettua, meni myttyyn. Punainen armeija torjui saksalaisten hyökkäyksen, siirtyi sen lisäksi itse hyökkäykseen ja usella toinen toistaan seuranneilla iskuilla heitti saksalais-fascistiset joukot kesän kuluessa Dnieprin taakse.

Jos taistelu Stalingradin luona tiesi saksalais-fascistisen armeijan tähden laskua, niin Kurskin taistelu saattoi sen perikadon partaalle.

Tämä vuosi on ollut käänteentekevä vihdoin sen vuoksi, että Punaisen armeijan menestyksellinen hyökkäys huononsi perinpohjaisesti fascisti-Saksan taloudellista, sotilaallista ja poliittista asemaa saattaen sen mitä syvimmän kriisin partaalle.

Saksalaiset luulivat voivansa suorittaa tänä kesänä menestyksellisen hyökkäyksen Neuvostoliiton—Saksan rintamalla palauttaakseen itselleen sen, minkä olivat menettäneet, ja nostatakseen järkkynyttä arvoaltaansa Euroopassa. Mutta Punainen armeija kumosi saksalaisten laskelmat, löi takaisin heidän hyökkäyksensä, siirtyi itse hyökkäykseen ja karkoitti saksalaiset länteen polkien siten maahan Saksan aseiden arvovallan.

Saksalaiset luulivat voivansa ottaa suunnan pitkäaikaiseen sotaan, alkoivat rakentaa puolustuksen vuoden aikana saavuttaneet suuria voittoja taistelussa saksalaisia vastaan. Punainen armeija ja neuvostokansat ovat

edelle aseistuksen laadussa. Samanaikaisesti meidän teollisuutemme on antanut rintamalle yhä suuremman määrän taisteluvälineitä.

Kulunut vuosi oli käänteentekevä ei ainoastaan sotatoimien kulussa, vaan myös meidän selustamme työssä. Meidän edessämme ei ollut enää sellaisia tehtäviä kuin tehtaiden evakuointi itään ja teollisuuden muuttaminen aseistusta tuottamaan. Neuvostovaltiolla on nyt hyvin järjestetty ja nopeasti kasvava sotatalous. Näin ollen kaikki kansan ponnistukset on voitu keskittää aseistuksen, erikoisesti hyökkäysvaunujen, lentokoneiden, tykkien ja moottoritykistön tuotannon lisäämiseen ja kehittämiseen yhä täydellisemmäksi. Tässä suhteessa me olemme saavuttaneet suuria menestyksiä. Nojaten koko kansan tukeen Punainen armeija on keskeyttänyt saanut taisteluvälineitä, syytänyt vihollista vastaan miljoonia pommeja, kranaatteja ja ammuksia sekä vienyt taisteluun tuhansia hyökkäysvaunuja ja lentokoneita. Täydellä syyllä voidaan sanoa, että neuvostoväen uhrattu työ selustassa jää historiaan rinnan Punaisen armeijan sankarillisen taistelun kanssa vertaansa vailla olevana kansan sankaritekona Kotimaan puolustamisessa.

Neuvostoliiton työläiset, jotka rauhallisen rakennustyön vuosina olivat luoneet korkealle kehittyneen, voimakkaan sosialistisen teollisuuden, ovat Isänmaallisen sodan aikana panneet käyntiin pontevan ja ripeän työn rintaman avuksi, osoittaen todellista työn sankaruutta.

Kaikille on tunnettua, että hitleriläisten käytettävänä sodassa Neuvostoliittoa vastaan oli paitsi Saksan hyvin kehittyneitä teollisuutta, myöskin vasallimaiden ja miehitettyjen maiden voimat. He joutuivat jo etukäteen mitä kukin on saava: man jäseneet luulivat saavansa nopean voiton. Lähettessään sotaan hitleriläisen yhteisliity-

toaineen niukkuudesta huolimatta meidän kuitenkin on onnistunut huoltaa rintama kaikella välttämättömällä, niin se on ennen kaikkea katsottava liikennetyöläistemme ja toimitsijaimme ansioksi.

Työväenluokasta ja talonpoikaistosta ei jää jälkeen rintaman auttamisessa myöskään meidän sivistyneistömme. Neuvostomaan sivistyneistö tekee antaumuksella työtä maamme puolustuksen hyväksi kehittäen herkeämättä yhä täydellisemmäksi Punaisen armeijan aseistusta, tuotannon tekniikkaa ja organisatiota. Se auttaa työläisiä ja kolhoositalonpoikia teollisuuden ja maatalouden kohottamisessa, vie eteenpäin sodan oloissa neuvostotiedettä ja kulttuuria. Se on kunniaksi sivistyneistöllemme.

Kaikki Neuvostoliiton kansat ovat yksimielisesti nousseet puolustamaan Kotimaataan, katsoen aivan oikein nykyisen Isänmaallisen sodan kaikkien työtätekevien yhteiseksi asiaksi kansallisuuteen ja uskontoon katsomatta. Nyt jo hitleriläiset poliitikot itsekin näkevät, kuinka auttamattoman typeriä olivat heidän laskelmansa hajaannuksen ja ristiriitojen ilmeneemisestä Neuvostoliiton kansojen välillä. Maamme kansojen ystävyys on kestänyt kaikki sodan vaikeudet ja koettelemukset ja yhä enemmän karaistunut kaikkien neuvostokansalaisten yhteisessä taistelussa fascistisia anastajia vastaan.

Siinä on Neuvostoliiton voiman lähde.

Neuvostokansan johtavana ja suuntaa antavana voimana sekä rauhallisen rakennustyön vuosina että sodan päivinä on ollut Leninin puolue, bolshevikien puolue. Ei yhdelläkään

J. V. Stalinin puhe

naisen armeijan hyökkäys on vielä laajemmassa määrin kuin aikaisemmin paljastanut Hitlerin armeijan barbaarimaisen rosvoluonteen. Saksalaiset ovat surmanneet anastamillaan alueilla satoja tuhansia meidän rauhallisia kansalaisiamme. Kuten keskiaikaiset barbaarit tahti Attilan sotalaumat, saksalaiset konnat tallaavat peltoja, polttavat kyliä ja kaupunkeja, raunioittavat teollisuus- ja kulttuurilaitoksia. Saksalaisten ilkityöt ovat todistuksena fascististen anastajien heikkoudesta, sillä siten menettelevät vain tilapäisoliijat, jotka eivät itsekään usko voittoonsa. Ja mitä toivottomammaksi tulee hitleriläisten asema, sitä enemmän he raivoavat konnantöissä ja rosvouksissa. Meidän kansamme ei anna anteeksi noita saksalaisten julumurien rikoksia. Me panemme saksalaiset rikoksentekijät vastaamaan kaikista ilkitöistään.

Alueilla, missä fascistiset konnat ovat väliaikaisesti isännöineet, meidän on uudelleen rakennettava hävitetyt kaupungit ja kylät, teollisuus, liikenne, maatalous, kulttuurilaitokset ja luotava fascistisesta orjuudesta vapautetuille neuvostokansalaisille normaalit elinolot. Jo nyt on täydessä käynnissä työ talouden ja kulttuurin jälleenrakentamiseksi vihollisesta vapautetuilla alueilla. Mutta se on vasta alkua. Meidän on täydellisesti poistettava saksalaisten isännöimisen seuraukset saksalaisista miehittäjistä vapautetuilla alueilla. Se on koko kansan suuri tehtävä. Me voimme ja meidän täytyy ratkaista tämä tehtävä lyhyessä ajassa.

Saksasta ja lujittaa vielä enemmän Liittoutuneiden valtioiden taisteluystävyyttä.

Näin ollen kuluneen vuoden tapahtumat osoittavat, että hitleriläisvastainen liittoutuma on kansojen luja yhteenliittymä ja perustuu vankalle pohjalle.

Nyt on jo kaikille selvää, että hitleriläiskopla, päästettyään valloilleen nykyisen sodan, on johtanut Saksan ja sen hännänkannattajat täydelliseen umpikujaan. Fascististen sotajoukkojen tappiot Neuvostoliiton—Saksan rintamalla ja meidän liittolaistemme iskut italialais-saksalaisia joukkoja vastaan ovat järjestyttäneet koko fascistisen yhteenliittymän rakennusta, ja se luhistuu nyt meidän silmiemme edessä.

Italia on peruuttamattomasti joutunut pois hitleriläisestä liittoutumasta. Mussolini ei voi muuttaa asiaa, sillä itse asiassa hän on saksalaisten vankina. Nyt on liittoutuman muitten jäsenten vuoro. Suomi, Unkari, Romania ja muut Hitlerin vasallit, jotka ovat Saksan sotilaallisten tappioiden masentamia, ovat jo lopullisesti menettäneet uskonsa siihen, että sota päättyy heille edullisesti, ja ovat huolissaan siitä, miten päästä pois hyllyvästä suosta, johon Hitler on heidät vienyt. Hitler-Saksan rosvokumppanit, jotka vielä äsken olivat kuuliaisia herralleen, vilkuilevat pensailin nyt, jolloin on koittanut aika vastata rosvouksesta, etsien otollista hetkeä voidakseen livahtaa huomaamatta rosvojoukkiosta.

Lähtiessään sotaan hitleriläisen yhteenliittymän jäsenet luullivat saavansa nopean voiton. He jakoivat jo etukäteen mitä kukin on saava: kuka pullat ja piirakat, kuka kuumut ja mus-

järjestämisen ja jälleenluomisen tärkeät kysymykset. Meidän hallituksemme politiikka näissä kysymyksissä pysyy muuttumattomana. Yhdessä liittolaistemme kanssa meidän täytyy:

1) vapauttaa Euroopan kansat fascistisista anastajista ja auttaa heitä luomaan uudelleen kansalliset valtionsa, jotka fascistiset orjuuttajat ovat pirstoneet — Ranskan, Belgian, Jugoslavian, Tshekkoslovakian, Puolan, Kreikan ja muiden saksalaisten ikeen alla olevien valtioiden kansojen täytyy tulla vapaiksi ja itsenäisiksi;

2) antaa Euroopan vapautetuille kansoille täydellinen oikeus ja vapaus itse ratkaista kysymys valtiojärjestyksestään;

3) ryhtyä sellaisiin toimenpiteisiin, että kaikki fascistiset rikoksentekijät, jotka ovat syyllisiä nykyiseen sotaan ja kansojen kärsimyksiin, piileksikööt he missä maassa tahansa, saavat ankaran rangaistuksen ja palkan kaikista tekemistään ilkitöistä;

4) luoda sellainen järjestys Eurooppaan, joka tekisi täydellisesti mahdolliseksi uuden päällekkarkauksen vaaran Saksan taholta;

5) saada aikaan kestävä Euroopan kansojen taloudellinen, poliittinen ja sivistyksellinen yhteistyö, joka perustuu keskinäiseen luottamukseen ja keskinäiseen avunantoon saksalaisten hävittämän talouden ja kulttuurin jälleenrakentamiseksi.

* * *

Punainen armeija ja neuvostokansa ovat kuluneen vuoden aikana saavuttaneet suuria voittoja taistelussa saksalaisia anastajia vastaan.

KIEVIN VALLOITUKSEN JÄLKEEN

Kuten tunnettua, tämän vuoden marraskuun 6 päivänä Punaisen armeijan joukot valtasivat rynnäköllä Neuvosto-Ukrainan pääkaupungin Kievin, suuren teollisuuskeskuksen ja strategisesti tärkeän saksalaisten puolustussolmun Dnieprin oikealla rannalla. Neuvostoliiton Tiedotustoimisto ilmoittaa, että Kievin valloituksen jälkeen Punainen armeija on kehittänyt hyökkäystään menestyksellisesti ja vapauttanut saksalaisista satoja paikkakuntia.

Marraskuun 6 päivänä. Neuvostojoukot valloittivat Vasilkovan kaupungin sekä 60 muuta paikkakuntaa.

Marraskuun 7 päivänä. Vallattiin Fastovin kaupunki ja tärkeä rautatiesolmu sekä 70 muuta paikkakuntaa. Fastov oli saksalaisten puolustuksen operatiivisesti tärkeä tukikohta lounaisella suunnalla.

Marraskuun 8 päivänä. Punaisen armeijan joukot vapauttivat saksalaisista 60 paikkakuntaa, joukossa Trile-syn ja Koshankan asemat.

Marraskuun 9 päivänä. Kehittäen edelleen menestyksellisesti hyökkäystään neuvostojoukot valtasivat 80 paikkakuntaa, joukossa Borodjankan ja Spartakin asemat.

Marraskuun 10 päivänä. Jatkaen hyökkäystään Kievin alueella neuvostojoukot valtasivat yli 60 paikkakuntaa.

Marraskuun 11 päivänä. Punaisen armeijan joukot valtasivat Shitomirin alueella Radomyshlin, Brusilovin ja Korninin kaupungit sekä yli 100 muuta paikkakuntaa.

Marraskuun 12 päivänä. Neuvostojoukot valtasivat Shitomirin alueella Korostyshevin kaupungin ja yli 100 muuta paikkakuntaa.

SAKSMANNIT HUULINOIVAT

Saksmannit alkavat pesiä pitemmäksi aikaa Sodankylään, Rovaniemeen ja Petsamoon. He ovat rakennuttaneet sinne itselleen komitea asuintaloja ja vallanneet paikallisilta asukkailta parhaat asuinhuoneet.

Ja mikäpä saksalaisten on rellestä suomalaisen virkavallan siipien suojassa. Pohjolassakin he ovat saaneet aivan rauhassa varastaa, raiskata ja murhata. Rankaisematta ovat päässeet nekin saksalaiset, jotka Sodankylän ja Rovaniemen välillä raiskasivat ja murhasivat alle 20 vuotiaan Saukkosen tyttären. Villasella on painettu myöskin

Näin kertoo sotamies Arvi Hyötylä. Samanlaisia tapauksia kertovat lukemattomat muut sotavangit eri puolilta Suomea. Saksalaiset konnat eivät säästä omia vasallejaankaan inhoittavilta rikoksiltaan.

Vielä monin kerroin pöyristyttävämpiä ovat ne konnantyöt, joita saksalaiset ovat suorittaneet väliaikaisesti valtaamallaan Neuvostoliiton alueilla ja miehittämissään maissa.

Tietäkööt suomalaiset sotilaat, että nopeasti lähenee aika, jolloin Punainen armeija ja sen liittolaiset panevat saksalaiset roistot vas-

Moni suomalainen sotamies on kostanut saksalaisille konnille. Minun kaverini alos Seppälä lokakuun 27 päivänä 1942 ampui kuoliaaksi saksmannin, joka oli vietelty alaikäisiä tyttöjä. Oulun Tuuran kaupunginosassa ampui lomalevää rintamamies saksmannin, joka oli viekotellut hänen vaimonsa. Toinen lomalevää rintamamies heitti Oulussa Isokatu 15 vaimonsa vierestä tapaamansa saksalaisen kolmannesta kerroksesta kadulle. Saksalaisen kuoli paikalla.

taamaan tekosistaan, missä maassa he piileilevätkin. Suomalaisten sotilaiden on valittava, tahtovatko he pysyä saksalaisten konnien rikostovereina ja joutua vastaamaan yhdessä heidän kanssaan, vai osoittavatko he teoillaan, että eivät ansaitse sitä surullista kohtaloa, joka odottaa kaikkia saksalaisia roistoja ja niiden rikostovereita.

Sellainen teko on joukko-taistelu saksalaisten karkoitamiseksi Suomesta. Ei riitä se, että joku yksilö kostaa henkilökohtaisesti kärsimänsä häväistyksen. Saksalaisten surmaaminen on pantava käyntiin joukkomitassa.

Neuvostojoukkojen maihinnousu Krimillä

Neuvostoliiton Tiedotustoimisto ilmoittaa, että tämän vuoden marraskuun ensi päivinä Pohjois-Kaukasian rintaman joukot yhdessä Mustanmeren ja Asovanmeren laivaston kanssa suorittivat menestyksellisen maihinnousun Kertshin niemimaalla. Murtaen saksalaisten vastarinnan neuvostojoukot valloittivat vihollisen vahvasti linoitetun tukikohdan ja muodostivat Kertshin kaupungin luokse sillanpääaseman, jonka leveys on 10 kilometriä ja syvyys 6 kilometriä. Taistelut sillanpääaseman laajentamiseksi jatkuvat.

Liittoutuneet vaativat vihollisiltaan ehdotonta antautumista

Moskovan neuvottelussa Yhdysvaltain, Iso-Britannian, Neuvostoliiton ja Kiinan hallitusten edustajat antoivat hallitustensa nimissä julkilausuman, jossa sanotaan, että liittoutuneet vaativat vihollisiltaan ehdotonta antautumisen pohjalta.

„Koskahan me niitä barbaareja nähdään“

Vangiksi jouduin haavoittuneena. Huolellisessa hoidossa tervehdyin täydellisesti. Olen ollut sotavankileirillä lähes 14 kuukautta. Tällä ajalla ei kukaan ole sanonut minulle edes yhtään pahaa sanaa. Sotamies Männistön kanssa olemme usein ihmetelleet, että koskahan me niitä „barbaareja“ nähdään, joiksi eversti Autti haukkui kaikkia puna-armeijalaisia. Suurin barbaari, jonka minä olen tavannut, on sama eversti Autti itse, joka Petroskoin edustalla minun kuullenimääräsi sotamies Ruohosen ampu-maan kaikki haavoittuneet vangit. Olen varma siitä, että sellaisia konnia ei tässä maassa olekaan. Minä olen sotavankuteni ajalla nähnyt vain hyviä ja valistuneita ihmisiä, joilta voi oppia todellista sivistystä.

Sotamies

Erkki Heiskanen
3. prik. 1. patl.

SOTAVANKIEN NIMIÄ EI JULKAISTA ILMAN HEIDÄN SUOSTUMUSTAA

VAKAVA VAROITUS

Rooseveltin, Stalinin ja Churchillin yhteisessä julkilausumassa hitleriläisten edesvastuusta tekemistään konnantöistä sanotaan:

„Saksalaisten, jotka ovat ottaneet osaa italialaisten upseerien joukkoampumisiin tai ranskalaisten, alankomaalaisten, belgialaisten ja norjalaisten panttivankien tahi Kreetan talonpoikien teloitukseen, sekä myöskin niiden, jotka ovat ottaneet osaa Puolan kansan tuhoamiseen tai väestön tuhoamiseen Neuvostoliiton alueilla, joita nyt puhdistetaan vihollisista, — täytyy tietää, että heidät tullaan lähettämään takaisin niille paikoille, joissa ovat rikoksensa suorittaneet, ja siellä tulevat heidät tuomitsemaan ne kansat, joita kohtaan he ovat tehneet väkivallantöitä. Otaakoot tämän huomioon ne, jotka eivät vielä ole tahri- neet käsiään syyttömään vereen, etteivät joutuisi syyllisten joukkoon, sillä kolme liittoutunutta valtaa on varmasti löytävä heidät vaikka maailman ääristä ja luovuttava heidät syyttäjien käsiin, jotta oikeus täytettäisiin“.

Näin sanovat niiden kolmen suurvallan johtajat, jotka, kuten kaikille nyt on selvää, tulevat voittajiksi tässä sodassa, ja siis voivat panna täytäntöön tarpeelliseksi katsomansa toimenpiteet kaikkien hitleriläisten konnien rankaisemiseksi.

Suomalaiset sotilaat! Niin kauan kuin te taistelette saksalaisten puolella, te olette hitleriläisten roistojen rikostovereita. Älkää luulko, että teidän onnistuu päästä edesvastuusta muuten kuin näyttämällä teoissa, että te olette rikkoneet välinne saksalaisten kanssa, että te kohtelette niitä vihollisianne ja olette ryhtyneet surmaamaan niitä joukkomitassa ja ajamaan pois maastanne.

päivällisillä. Puhessaan hän sanoi:

„Olen iloinen voidessani sanoa, että tämän erinomaisen vuoden huomattava tapaus on Venäjän armeijan mainio hyökkäys Volgalla länteen Dnieprin yli, jonka tuloksena, kuten Marsalkka Stalin on meille sanonut, on vapautettu inhoittavasta anastajasta kaksi kolmasosaa Venäjän miehitetystä maasta.

Tämän hyökkäyksen aikana neuvostovenäläiset armeijat ovat antaneet raskaan ja peloittavan iskun Saksan sotilasmahdin olemassaolon perustaan ja järjestelmään. Nuo ennen niin hirvittävät Saksan mahdin ja hirmuvallan vankurit on lyöty hajalle ja särjetty, voitettu taistelussa venäläisellä uljuudella, sotilasjohdon taitavuudella ja tieteellä. Ja voi aivan hyvin osoittautua, että ne on lyöty kuolettavasti.

Me ja meidän amerikkalaiset liittolaisemme olemme tehneet ja teemme kaiken, mikä on meidän voimamme mukaista, heittääksemme joukkomme merten ja valtamerten yli sekä viidäksemme ne vihollista vastaan, ja minä arvioin englantilais-amerikkalaisen ilmasodan Saksaa vastaan yhdeksi pääsyyksi, joka lisää hitleriläisen järjestelmän haajannusta.

Mutta ei saa milloinkaan unohtaa, että koko maailmassa ei ole luotu eikä ole voitu luoda muutaman vuoden kuluessa sotilasorganisaatiota, joka olisi voinut antaa sellaisen iskun kuin Venäjä on antanut tahi kestää sellaisia menetyksiä kuin Venäjä on kestänyt. Täällä Lontoossa, meidän tavanmukaisessa juhlassamme, me onnittelemme neuvostojoukkoja ja Marsalkka Stalinia“.

Puhessaan Moskovan neuvottelun tuloksista Churchill lausui:

„Me kaikki olemme iloisia Moskovan neuvottelun tuloksista“. „Ei ole epäilystäkään siitä“, sanoi hän, „etteivätkö kolmen ulkoministerin tyhjentävät ja vilpittömät keskustelut saaneet meidän venäläisiä tovereitamme käsittämään suuremman määrän kuin milloinkaan ennen todeksi sen, että Britannian ja Amerikan kansat pyrkivät koko sydämeästään saattamaan sodan loppuun lojalisessa liitossa sekä sen jälkeen työskentelemään yhdessä heidän kanssaan keskinäisen avunannon ja toveruuden pohjalla tämän näennytetyn ja epätoivon saatetun maailman uudestaan rakentamiseksi ja järjestämiseksi“.

muttokset, joita tänä vuonna on tapahtunut sotilaallisessa ja nikopolittisessa tilanteessa, pääsivät pois sodasta ja vaivat nyt pöytästä, taisteluvälineistä ja varusteista, niin se on ennen kaikkea katsottava työväenluokkamme ansioksi.

Neuvostoliiton talonpojat, jotka rauhallisen rakennustyön vuosina olivat kolhoosijärjestelmän pohjalla muuttaneet takapajuksen maatalouden edistyneimmäksi maataloudeksi, ovat Isänmaallisen sodan aikana osoittaneet maaseudun historiassa ennenkuulumattoman korkeata koko kansan etujen ymmärtämistä. Uhrautuvala työllä rintaman hyväksi he ovat osoittaneet, että neuvostotalonpoikaisto katsoo nykyisen sodan saksalaisia vastaan sydämenasiakseen, sodaksi elämänsä ja vapautensa puolesta.

Tunnettua on, että fascististen sotalaumojen päällekkarkauksen johdosta meidän maamme oli väliaikaisesti menettänyt Ukrainan, Donin ja Kubanin tärkeät maatalousalueet. Ja kuitenkin meidän kolhoosimme ja neuvostotilamme ovat huoltaneet armeijan ja maamme elintarvikkeilla ilman sanottavia keskeytyksiä. Ilman kolhoosijärjestelmää, ilman kolhoosilaisten, miesten ja naisten uhrautuvaa työtä me emme tietystikään olisi voineet ratkaista tätä erittäin vaikeata tehtävää. Kun meidän armeijamme ei kolmantena sotavuonna kärsi muonan puutetta, kun väestö huolletaan elintarvikkeilla ja teollisuus raaka-aineilla, niin siinä näkyy kolhoosijärjestelmän voima ja elinkykyisyys, kolhoositalonpoikaiston isänmaallisuus.

Suurta osaa rintaman auttamisessa on esittänyt meidän liikenteemme, ennen kaikkea rautatieliikenne, mutta myöskin joki-, meri- ja autoliikenne. Liikenne on, kuten tunnettua, tärkein yhteysväline selustan ja rintaman välillä. Voidaan tuottaa suuri määrä aseistusta ja ampumatarvikkeita, mutta jos niitä ei kuljeteta rintamalle ajoissa liikenteen avulla, niin ne jäävät lastiksi, joka ei hyödytä rintamaa. On sanottava, että aseistuksen, ampumatarvikkeiden, muonan, vaatetuksen y. m. aikanaan kuljettamisessa rintamalle liikenteen osuus on ratkaiseva. Ja kun sota-ajan vaikeuksista ja polt-

neita rintamilla "totaalisen" mobilisallon avulla. Mutta tapahtumat kumosivat tässäkin saksalaisten laskelmat. Kesäkamppailu on jo niellyt 2/3 "totaalisesti" mobilisoidusta väestä, eikä näytä siltä, että tämä seikka olisi tuonut minikäänlaista parannusta saksalais-fascistisen armeijan asemaan. Ehkä pitää julistaa vielä yksi "totaalinen" mobilisatio, eikä ole syytä olettaa, ettei tuollaisen toimenpiteen toistaminen johda erään valtion "totaaliseen" luhistumiseen.

Saksalaiset luulivat voivansa pitää lujasti käsissään Ukrainan voidakseen käyttää Ukrainan maataloustuotteita armeijaansa ja väestöänsä varten sekä Donetsin hiiltä Saksan armeijaa palvelevia tehtaita ja rautatieliikennettä varten. Mutta siinäkin he erehtyivät laskuissaan. Punaisen armeijan menestyksellisen hyökkäyksen johdosta saksalaiset menettivät, paitsi Donetsin hiiltä, myös rikkaimmat Ukrainan vilja-alueet, eikä ole syytä olettaa, että he eivät lähiaikoina menetä jäljelläolevaakin osaa Ukrainasta.

On ymmärrettävää, että kaikki nämä laskuvirheet eivät voineet olla huonontamatta ja todella ovatkin huonontaneet perinpohjin fascistis-Saksan taloudellista, sotilaallista ja poliittista asemaa.

Fascisti-Saksa potee syvää kriisiä. Se on perikatonsa partaalla.

II. Koko kansan apu rintamalle

Punaisen armeijan voitot eivät olisi olleet mahdollisia ilman kansan tukea, ilman neuvostoväen uhrautuvaa työtä tehtaissa, kalvoksissa, liikenteessä ja maataloudessa. Neuvostokansa on vaikeissa sodan oloissa kyennyt huoltamaan armeijansa kaikkein välttämättömmimmällä ja herkeämättä kehittänyt sen sotakalustoa yhä täydellisemmäksi. Koko sodan aikana vihollisen ei ole onnistunut päästä meidän armeijamme

Neuvostovaltio ei ole milloinkaan vielä ollut niin vankka ja järkkymätön kuin nyt, Isänmaallisen sodan kolmantena vuotena. Sodan opetukset todistavat, että neuvostojärjestelmä on osoittanut olevansa maan taloudellisen ja sivistyksellisen nousun parhain järjestömuoto rauhallisen rakennustyön vuosina ja myöskin kansan kaikkien voimien mobilisoinnin parhain muoto vastarinnan järjestämiseksi vihollista vastaan sodan aikana. 26 vuotta sitten luotu neuvostovaltio on lyhyenä historian kautena muuttanut maamme murtumattomaksi linnoitukseksi. Punaisella armeijalla on vankempi ja luotettavampi selusta kuin millään muulla armeijalla maailmassa.

Siinä on meidän valtiomme voiman lähde.

Nykyinen sota on täydellisesti vahvistanut Leninin tunnetun lausunnon, että sota on jokaisen kansan kaikkien aineellisten ja henkisten voimien koetus joka suhteessa. Sotien historia opettaa, että vain ne valtiot ovat kestäneet tämän koetuksen, jotka ovat olleet vihollistaan voimakkaampia talouden kehitykseen ja organisaatioon, sotajoukkojensa kokemukseen, taitoon ja taisteluhenkkeen sekä kansan kestävyys- ja yhtenäisyyteen nähden koko sodan ajan. Juuri tällainen valtio on meidän valtiomme.

Siinä on Neuvostoliiton voiman lähde.

Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö neuvostovaltio selviydy sodasta voimakkaana ja entistäkin lujempaan. Saksalaiset anastajat hävitävät ja autioittavat meidän maamme koettaen horjuttaa meidän valtiomme mahtia. Pu-

Siinä on meidän valtiomme voiman lähde.

Nykyinen sota on täydellisesti vahvistanut Leninin tunnetun lausunnon, että sota on jokaisen kansan kaikkien aineellisten ja henkisten voimien koetus joka suhteessa. Sotien historia opettaa, että vain ne valtiot ovat kestäneet tämän koetuksen, jotka ovat olleet vihollistaan voimakkaampia talouden kehitykseen ja organisaatioon, sotajoukkojensa kokemukseen, taitoon ja taisteluhenkkeen sekä kansan kestävyys- ja yhtenäisyyteen nähden koko sodan ajan. Juuri tällainen valtio on meidän valtiomme.

Siinä on meidän valtiomme voiman lähde.

Nykyinen sota on täydellisesti vahvistanut Leninin tunnetun lausunnon, että sota on jokaisen kansan kaikkien aineellisten ja henkisten voimien koetus joka suhteessa. Sotien historia opettaa, että vain ne valtiot ovat kestäneet tämän koetuksen, jotka ovat olleet vihollistaan voimakkaampia talouden kehitykseen ja organisaatioon, sotajoukkojensa kokemukseen, taitoon ja taisteluhenkkeen sekä kansan kestävyys- ja yhtenäisyyteen nähden koko sodan ajan. Juuri tällainen valtio on meidän valtiomme.

Siinä on meidän valtiomme voiman lähde.

Nykyinen sota on täydellisesti vahvistanut Leninin tunnetun lausunnon, että sota on jokaisen kansan kaikkien aineellisten ja henkisten voimien koetus joka suhteessa. Sotien historia opettaa, että vain ne valtiot ovat kestäneet tämän koetuksen, jotka ovat olleet vihollistaan voimakkaampia talouden kehitykseen ja organisaatioon, sotajoukkojensa kokemukseen, taitoon ja taisteluhenkkeen sekä kansan kestävyys- ja yhtenäisyyteen nähden koko sodan ajan. Juuri tällainen valtio on meidän valtiomme.

Siinä on meidän valtiomme voiman lähde.

Nykyinen sota on täydellisesti vahvistanut Leninin tunnetun lausunnon, että sota on jokaisen kansan kaikkien aineellisten ja henkisten voimien koetus joka suhteessa. Sotien historia opettaa, että vain ne valtiot ovat kestäneet tämän koetuksen, jotka ovat olleet vihollistaan voimakkaampia talouden kehitykseen ja organisaatioon, sotajoukkojensa kokemukseen, taitoon ja taisteluhenkkeen sekä kansan kestävyys- ja yhtenäisyyteen nähden koko sodan ajan. Juuri tällainen valtio on meidän valtiomme.

Muutokset, joita tänä vuonna on tapahtunut sotilaallisessa ja ulkopoliittisessa tilanteessa, ovat muodostuneet edullisiksi Neuvostoliitolle ja sille ystävällisille Liittoutuneille maille ja epäedullisiksi Saksalle ja sen rosvokumppaneille Euroopassa.

Punaisen armeijan voittojen tulokset ja seuraukset ulottuvat kauas Neuvostoliiton—Saksan rintaman ulkopuolelle, ne ovat muuttaneet maailmansodan koko vastaisen kulun ja saaneet suuren kansainvälisen merkityksen. Liittoutuneiden maiden voitto yhteisestä vihollisesta on tullut lähemmäksi, eivätkä liittoutuneiden keskinäiset suhteet, niiden armeijain taisteluystävyys, vihollisen odotuksista huolimatta ole suinkaan heikentyneet, vaan päinvastoin vahvistuneet ja lujittuneet. Siltä ovat kaunopuhelena todisteena myöskin Neuvostoliiton, Iso-Britannian ja Amerikan Yhdysvaltain edustajain Moskovon neuvottelun historialliset päätökset, jotka on äskettäin julkaistu sanomalehdistössä. Yhdistyneet maamme ovat nyt lujasti päättäneet antaa viholliselle yhteisiä iskuja, jotka johtavat sen lopulliseen voittamiseen.

Tänä vuonna Punaisen armeijan iskuja saksalais-fascistisia joukkoja vastaan tukivat meidän liittolaistemme taistelutoimet Pohjois-Afrikassa, Välimerellä ja Etelä-Italiassa. Samalla liittoutuneet ovat perusteellisesti pommittaneet ja pommittavat edelleenkin Saksan tärkeitä teollisuuskeskuksia ja siten huomattavasti heikentävät vihollisen sotilaallista mahtia. Jos kaikkeen tähän lisätään se tosiasia, että liittoutuneet huoltavat meitä säännöllisesti erilaisilla aseilla ja raaka-aineilla, niin voidaan liioittele-matta sanoa, että kaikella tällä he ovat huomattavasti helpottaneet meidän kesäkamppailumme menestymistä. Liittoutuneiden armeijain nykyisiä sotatoimia etelä-Euroopassa ei tietenkään voida vielä pitää toisena rintamana. Mutta se on kuitenkin jotakin toisen rintaman tapaista. Ymmärrettävää on, että todellisen toisen rintaman muodostaminen Eurooppaan, mikä ei ole kaukana, jouduttaa huomattavasti voittoa Hitler-

liittävän tulevaisuudennäköalan Hitlerin rikoskumppanit vaivaavat nyt päätään sillä, miten pääsisivät pois sodasta vähemmällä kuhmuilla ja mustelmilla.

Italian esimerkki osoittaa Hitlerin vasalleille, että mitä pitemmälle he lykkäävät kiertämätöntä pesäeroaan saksalaisista ja sallivat heidän isännöidä valtioissaan, sitä suurempi hävitys odottaa heidän maitaan, sitä suurempia kärsimyksiä on heidän kansojensa kestettävä. Italian esimerkki osoittaa myöskin, että Hitler-Saksa ei aioakaan puolustaa vasallimaitaan, vaan tehdä niistä hävityssodan tantereen, kunhan vain voisi lykätä tuonemmaksi oman tuhonsa hetken.

Saksan fascismin asia on hävitty, ja sen luoma verinen „uusi järjestys“ kulkee romahdustaan kohti. Euroopan miehitetyissä maissa kehkeytyy koko kansan suuttumuksen purkaus fascistisia orjuuttajia vastaan. Saksan entinen arvovalta sen kanssa liitossa olevissa ja puolueettomissa maissa on peruuttamattomasti menettänyt, sen taloudelliset ja poliittiset yhteydet puolueettomiin valtioihin ovat järkkyyntyneet.

Aika, jolloin hitleriläiskopla piti hurjaa melua siitä, että saksalaiset valloittavat maailmanherruuden, on jäänyt kauaksi menneisyyteen. Nyt, kuten tunnettua, saksalaiset eivät jouda ajattelemaan maailmanherruutta, — mitäpä silloin ihamahasta, kun on kysymys omasta nahasta.

Näin ollen sodan kulku on osoittanut, että fascististen valtioiden liitolla ei ole ollut eikä ole lujaa perustaa. Hitleriläinen liittoutuma on muodostunut sen jäsenten anastus- ja rosvouspyyteitten pohjalla. Niin kauan kuin hitleriläisillä oli sotilaallisia menestyksiä, fascistinen liittoutuma näytti kiinteältä kokoomukselta. Mutta jo fascististen joukkojen ensimmäiset tappiot johtivat rosvokoplan tosiasialliseen hajaannukseen.

Hitler-Saksa ja sen vasallit ovat perikatonsa partaalla.

Liittoutuneiden maiden voitto Hitler-Saksasta asettaa päiväjärjestykseen Euroopan kansojen valtiollisen, taloudellisen ja kulttuurielämän

riveissämme. Voitto ei tule ilman taistelua ja ponnistusta. Se otetaan taistellen. Voitto on nyt lähellä, mutta sen saavuttamiseksi on tarpeen uusi voimainponnistus, koko selustan uhrautuva työ, Punaisen armeijan taitavat ja päättävät sotatoimet rintamalla. Olisi rikos Kotimaata kohtaan, niitä fascistisen ikeen alle väliaikaisesti joutuneita neuvostokansalaisia kohtaan, saksalaisten ikeen alla huokaavla Euroopan kansoja kohtaan, jos me emme käytäisi kaikkia mahdollisuuksia jouduttaaksemme vihollisen murskaamista. Viholliselle ei saa antaa hengähdysaikaa. Juuri sen vuoksi meidän on jännitettävä kaikki voimamme lyödäksemme vihollisen lopullisesti.

Neuvostokansa ja Punainen armeija näkevät selvästi edessäolevan taistelun vaikeudet. Mutta nyt on jo selvää, että meidän voittomme päivä lähenee. Sota on tullut sille asteelle, jolloin kysymys on miehittäjien täydellisestä karkoittamisesta neuvostomaalta ja fascistisen „Euroopan uuden järjestyksen“ lopettamisesta. Ei ole kaukana se aika, jolloin me suoritamme loppuun Ukrainan ja Valko-Venäjän, Lenin-gradin ja Kalmninin alueiden puhdistamisen vihollisesta, vapautamme saksalaisista anastajista Krimin, Liettuan, Latvian, Viron, Moldavian ja Karjalais-Suomalaisen tasavallan kansat.

Toverit!

Englantilais-neuvostoliittolais-amerikkalaisen taisteluliiton voiton puolesta!

Euroopan kansojen vapauttamisen puolesta fascistisesta ikeestä!

Saksalaisten konnien täydellisen karkoittamisen puolesta meidän maaltamme!

Eläköön Punainen armeijamme!

Eläköön sotalaivastomme!

Eläköön meidän rohkeat sissitaistelijamme, miehet ja naiset!

Eläköön meidän suuri Kotimaamme!

Kuolema saksalaisille anastajille!

noinakaan raskaina päivinä armeija ja kansa eivät lannistuneet, vaan kestivät lujina kaikki koettelemukset. Niillä löytyi voimaa vihollisen pysähdyttämiseen ja vastaiskun antamiseen sille. Suuren Leninin ohjeille uskollisina, voimiaan ja henkeään säälimättä ne puolustivat Lokakuun vallankumouksen saavutuksia. Kuten tunnettua, nämä armeijan ja kansan ponnistukset eivät ole menneet hukkaan.

Kohta viime vuoden lokakuun päivien jälkeen meidän joukkomme siirtyivät hyökkäykseen ja antoivat saksalaisille uuden voimakkaan iskun aluksi Stalingradin luona, Kaukasiassa, Donin keskijuoksulla ja sitten vuoden 1943 alussa Velikije Lukin luona, Leningradin edustalla sekä Rshevin ja Vjasman seuduilla. Sen jälkeen Punainen armeija ei ole enää päästänyt alotetta pois käsistään. Sen iskut tämän vuoden koko kesän kuluessa ovat tulleet yhä lujemmiksi, sen sotilaallinen mestaruus on kasvanut kuukausi kuukaudelta. Siitä lähtien meidän joukkomme ovat saavuttaneet suuria voittoja, mutta saksalaiset ovat kärsineet tappion toisensa jälkeen. Kaikista vihollisen yrityksistä huolimatta sen ei ole kuitenkaan onnistunut saavuttaa ainoatakaan huomattavaa menestystä Neuvostoliiton—Saksan rintamalla.

1. Perinpohjaisen käänteen vuosi sodan kulussa

Kulunut vuosi — Lokakuun vallankumouksen 25 vuosipäivästä 26 vuosipäivään — on käänteentekevä vuosi Isänmaallisessa sodassa.

Tämä vuosi on ollut käänteentekevä ennen kaikkea sen vuoksi, että tänä vuonna Punaisen armeijan onnistui ensi kerran sodan aikana toteuttaa suuri kesähyökkäys saksalaisia jouk-

kuin talvellaakin.

Näiden hyökkäystoimien tuloksena meidän joukkojemme on onnistunut kuluneen vuoden aikana taistellen kulkea 500 kilometristä rintaman keskilohkolla 1.300 kilometriin etelässä vapauttaen lähes 1 miljoonan neliökilometrin alueen, eli melkein $\frac{2}{3}$ vihollisen väliaikaisesti anastamasta neuvostomaasta, ja vihollisen joukot on heitetty Vladikavkasista Hersoniin, Elistasta Krivoi Rogiin, Stalingradista Kieviin, Voroneshista Homeliin, Vjasmasta ja Rshevistä Orshan ja Vitebskin edustalle.

Saksalaiset, jotka eivät luottaneet Neuvostoliiton—Saksan rintamalla saavuttamiensa menneiden voittojen kestävyyteen, rakensivat etukäteen pitkän ajan kuluessa vankkoja puolustuslinjoja, erikoisesti suurten jokien varsille. Mutta tämän vuoden taisteluissa saksalaisia eivät pelastaneet joet eivätkä vankat linnoitukset. Meidän joukkomme murskasivat saksalaisten puolustuslinjat, ja yksistään kolmen kesäkuukauden aikana vuonna 1943 suorittivat mestarillisesti neljän hyvin huomattavan vesistöesteen — Severny Donets-, Desna-, Sosh- ja Dniepr-jokien ylimenon. Puhumattakaan sellaisista esteistä kuin saksalaisten puolustuslinjat Miusjoella Rostovin länsipuolella ja Molotshnaja-joella Melitopolin lähetyvillä. Nyt Punainen armeija lyö vihollista menestyksellisesti Dnieprin toisella puolella.

Tämä vuosi on ollut käänteentekevä vielä senkin vuoksi, että Punaisen armeijan on onnistunut verrattain lyhyessä ajassa tuhota ja murskata saksalais-fascististen joukkojen kokeenimmat vanhat kaaderit, samalla karaisten ja lisäten omien kaadereittensa määrää menestyksellisissä hyökkäystaisteluissa vuoden kuluessa. Kuluneena vuotena saksalais-fascisti-

... on valittamaton upseerireservi, mikä antaa sille aikaa ja mahdollisuuden kouluttaa nuoria upseerikaadereita ja nostaa niitä vastuunalaisille paikoille.

Kuvaavaa on, että 240 divisioonan asemesta, jotka viime vuonna olivat meitä vastassa ja joista 179 divisioonaa oli saksalaisia, tänä vuonna Punaista armeijaa vastassa on 257 divisioonaa, joista 207 saksalaista. Saksalaiset nähtävästi luulevat voivansa korvata divisiooniensa huonontuneen laadun lisäämällä niiden määrää. Mutta saksalaisten kuluneena vuotena kärsimä tappio osoittaa, että divisioonien huonontunutta laatua on mahdoton korvata lisäämällä niiden määrää.

Puhtaasti sotilaalliselta kannalta katsoen saksalaisten joukkojen tappion meidän rintamallamme tämän vuoden loppuun mennessä oli ennakkolta ratkaissut kaksi tärkeätä tapahtumaa: Stalingradin taistelu ja Kurskin taistelu.

Stalingradin taistelu päättyi saksalaisten 300-tuhantisen armeijan saartamiseen, sen tuhoamiseen ja saarrettujen joukkojen yhden kolmanneksen vangiksi ottamiseen. Saadaksesen käsityksen tuon historiassa vertaansa vailla olevan, Stalingradin kentillä käydyn tappelun mittasuhteista, täytyy tietää, että Stalingradin taistelun jälkeen korjattiin ja haudattiin 147 tuhatta 200 surmansa saanutta saksalaista sotamiestä ja upseeria sekä 46 tuhatta 700 surmansa saanutta neuvostosotamiestä ja upseeria. Stalingradissa saksalais-fascistisen armeijan tähti alkoi laskea. Stalingradin tappelun jälkeen, kuten tunnettua, saksalaiset eivät enää ole voineet toipua.

Mitä tulee Kurskin taisteluun, niin se päättyi saksalais-fascististen joukkojen kahden hyökkäävän perusrhytmittymän hajallelyömiseen ja

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 99
1943

RINTAMALEHTI

Tiistaina
marraskuun 16 pnä

Stalin fascistisen yhteenliittymän hajaannuksesta

Nyt on jo kaikille selvää, että hitleriläiskopla, päästettyään valloilleen nykyisen sodan, on johtanut Saksan ja sen hännänkannattajat täydelliseen umpikujaan. Fascististen sotajoukkojen tappiot Neuvostoliiton—Saksan rintamalla ja meidän liittolaistemme iskut italialais-saksalaisia joukkoja vastaan ovat järjestyttäneet koko fascistisen yhteenliittymän rakennusta, ja se luhistuu nyt meidän silmiemme edessä.

Italia on peruuttamattomasti joutunut pois hitleriläisestä liittoutumasta. Mussolini ei voi muuttaa asiaa, sillä itse asiassa hän on saksalaisten vankina. Nyt on liittoutuman muitten jäsenten vuoro. Suomi, Unkari, Romania ja muut Hitlerin vasallit, jotka ovat Saksan sotilaallisten tappioiden masentamia, ovat jo lopullisesti menettäneet uskonsa siihen, että sota päättyy heille edullisesti, ja ovat huolissaan siitä, miten päästä pois hyllyvästä suosta, johon Hitler on heidät vienyt. Hitler-Saksan rosvokumppanit, jotka vielä äsken olivat kuullaisia herralleen, vilkuilevat pensaisiin nyt, jolloin on koittanut aika vastata rosvouksesta, etsien otollista hetkeä voidakseen livahtaa huomaamatta rosvojoukkiosta.

Lähtiessään sotaan hitleriläisen yhteenliittymän jäsenet luulivat saavansa nopean voiton. He jakoivat jo etukäteen mitä kukin on saava: kuka pullat ja piirakat, kuka kuhmut ja mustelmat. Kuhmut ja mustelmat he tietysti tarjoivat vihollisilleen, mutta pullat ja piirakat itselleen. Mutta nyt on selvää, että Saksa ja sen rengit eivät saakaan pullia eikä piirakoita, vaan että heidän on nyt jaettava keskenään kuhmut ja mustelmat.

Aavistaen tämän kaikkea muuta kuin kadehtittavan tulevaisuudennäköalan Hitlerin rosvokumppanit vaivaavat nyt päätään sillä, miten pääsisivät pois sodasta vähemmillä kuhmuilla ja mustelmilla.

Italian esimerkki osoittaa Hitlerin vasalleille, että mitä pitemmälle he lykkäävät kiertämätöntä pesäeroaan saksalaisista ja sallivat heidän isännöidä valtioissaan, sitä suurempi hävitys odottaa heidän maitaan, sitä suurempia kärsimyksiä on heidän kansojensa kestettävä. Italian esimerkki osoittaa myöskin, että Hitler-Saksa ei aiokaan puolustaa vasallimaitaan, vaan tehdä niistä hävityssodan tantereen, kunhan vain voisi lykätä tuonnemmaksi oman tuhonsa hetken.

Saksan fascismin asia on hävitty, ja sen luoma verinen „uusi järjestys“ kulkee romahdustaan kohti. Euroopan miehityissä maissa kehkeytyy koko kansan suuttumuksen purkaus fascistisia orjuuttajia vastaan. Saksan entinen arvovalta sen kanssa liitossa olevissa ja puolueettomissa maissa on peruuttamattomasti menettänyt, sen taloudelliset ja poliittiset yhteydet puolueettomiin valtioihin ovat järkkyyntyneet.

Aika, jolloin hitleriläiskopla piti hurjaa melua siitä, että saksalaiset valloittavat maailmanherruuden, on jäänyt kauaksi menneisyyteen. Nyt, kuten tunnettua, saksalaiset eivät jouda ajattelemaan maailmanherruutta, — mitäpä silloin ihermahasta, kun on kysymys omasta nahasta.

Näin ollen sodan kulku on osoittanut, että fascististen valtioiden liitolla ei ole ollut eikä ole lujaa perustaa. Hitleriläinen liittoutuma on muodostunut sen jäsenten anastus- ja rosvouspyyteitten pohjalla. Niin kauan kuin hitleriläisillä oli sotilaallisia menestyksiä, fascistinen liittoutuma näytti kiinteältä kokoomukselta. Mutta jo fascististen joukkojen ensimmäiset tappiot johtivat rosvokoplan tosiasialliseen hajaannukseen.

Hitler-Saksa ja sen vasallit ovat perikatonsa partaalla.

(J. V. Stalinin puheesta
marraskuun 6 pnä 1943)

Rooseveltin, Stalinin ja Churchillin julkilausuma koetetaan Suomessa salata kansalta

Moskovassa pidetyn kolmen suurvallan edustajien neuvottelun päätöksistä on Suomessakin ilmoitettu yhtä ja toista — saksalaisittain väritettynä. Mutta kokonaan yritetään siellä salata kansalta neuvottelun yhteydessä julkaistu Rooseveltin, Stalinin ja Churchillin yhteinen julkilausuma hitleriläisten edesvastuusta tekemistään konnantöistä.

Tuossa julkilausumassa sanotaan, että hitleriläisten, jotka ovat ottaneet osaa murhiin y.m.s. konnantöihin väliaikaisesti miehittämissään maissa ja alueilla, tahi jotka ovat vastuussa mainittunlaisista konnantöistä,

„täytyy tietää, että heidät tullaan lähettämään takaisin niille paikoille, joissa ovat rikoksensa suorittaneet, ja siellä tulevat heidät tuomitsemaan ne kansat, joita kohtaan he ovat tehneet väkivallantöitä. Otakoot tämän huomioon ne, jotka eivät vielä ole tahrineet käsiään syyttömään vereen, etteivät joutuisi syyllisten joukkoon, sillä kolme liittoutunutta valtaa on varmasti löytävä heidät vaikka maailman ääristä ja luovuttava heidät syyttäjien käsiin, jotta oikeus täytettäisiin“.

Miksi Suomen sotapropaganda vaikenee kuin muuri tästä kolmen suurvallan päämiesten julkilausumasta. Siksi, että Hitlerin mannerheimiläiset rikoskumppanit tuntevat syyllisyytensä ja pelkäävät edessäolevaa tilinteon hetkeä. Heidän kontollaan on lukemattomia rikoksia, joita he yhteistoimin saksalaisten aseveljiensä kanssa ovat tehneet väliaikaisesti miehittämillään Karjalais-Suomalaisen tasavallan alueilla rauhallisia asukkaita kohtaan, vankien kidutuksia ja teloituksia j.n.e. He eivät voi väistää edesvastuuta.

SAKSALAISTEN PAKO KIEVISTÄ

Punaisen armeijan vangiksi joutunut saksalaisen JR 172 esikunnan entinen kirjuri jefreitteri Hans Zimbach kertoi:

„Lokakuussa rykmenttimme esikuntaan saatiin päiväkäsky, jossa sanottiin, että Kiev on Ukrainan sydän. Tätä kaupunkia me emme tule koskaan luovuttamaan venäläisille, maksakoon se meille kuinka suuria uhreja tahansa“.

Kolme päivää kestäneiden ankarien taistelujen jälkeen Punainen armeija pakotti saksalaiset jättämään Kievin ja pa-

kenemaan sieltä täydellisen saartamisen uhalla. Saksalaisten äkkillähtöä todistaa sekin, että he eivät ehtineet tuhota Kieviä, niinkuin ovat peräntyessään tehneet muille väliaikaisesti miehittämilleen kaupunkeille. Tätä todistaa myöskin se runsas sotasaalis, jonka neuvostojoukot ovat ottaneet Kievin. Sotasaaliin joukossa on 314 tykkiä, 640 konekivääriä, 660 autoa y.m. Vangiksi on otettu 6.200 saksalaista sotamiestä ja upseeria.

ASIASTA JOS TOISESTAKIN

VASALLI ON VASALLI

Rikospaikalla satimeen joutunut murtovaras koetti pysyä kieränä loppuun asti. Kun mikään muu ei enää auttanut, koetti hän ällistyttyä tuomareita julkealla väitteellä:

„Minä en ole minä“.

Juuri samalla tavalla kieräilevät Hitlerin suomalaiset rosvo-kumppanit tuntiessaan lain ja oikeuden ankaran kouran lähestyvän haiveniaan. He ovat lykänneet sellaisen häpeämättömän hätävalheen, että Suomi ei muka olekaan Saksan vasalli. Toisin sanoen, tehneet yhtä typerän kuin naurattavankin yrityksen valehdella kuolleet hevoset seisalleen.

Jos tätä menoa jatkuu, niin saanemme pian kuulla sanottavan, että Mannerheim ei ole Mannerheim, että Ryti ei ole Ryti ja että Linkomies ei ole Linkomies.

Saisihan siitakin maailma lisää naurun aihetta. Mutta Saksan käytyreitä odottavaa rangaistusta sillä ei lievennetä. On tullut aika vastata rosvouksesta.

SAKSMANNIN SUUSTA

Suomessa on pantu hyrräämään uusi Saksasta lähetetty propagandalevy, joka kuuluu näin:

„Kukaan ei voi sanoa varmasti, miten sota päättyy“.

Suotta ne propagandahuijarit yrittävät tekeytyä tietämättömmiksi ja hämätä päivänselvää asiaa. Kyllä se voidaan sanoa ja on jo sanottukin aivan varmasti, miten tämä sota päättyy. Sen ovat sanoneet kolmen voittajavallan, Neuvostoliiton, Amerikan ja Englannin edustajat.

Sota päättyy Saksan ja sen vasallivaltioitten täydelliseen tappioon, kaikkien niiden anastamien ja rosvoamien maiden täydelliseen vapauttamiseen, kaikkien fascististen sotarikollisten saattamiseen rangaistukseen, kaikkien murhiin ja muihin konnantöihin osallistuneiden sotamiesten ja upseereiden tuomiseen rikospaikalle siellä tuomittaviksi. Saksan fascistikonnat ja heidän

Miten „tilanteen“ aikana voi antautua vangiksi?

Sodankylän Orajärveltä kotoisin oleva JR 12 1. patl. 4. komppanian 3. joukkueen sotamies Arvi Hyötylä kirjoittaa:

susta juostessaan minun kypäräni ja yritti jatkaa pako- matkaa, mutta ol- kasi ketareensa heti korsun eteen. Hän olisi pelastu- nut, jos olisi nou- dattanut minun an- tamaani neuvoa ja jäänyt odotta- maan korsuun puna-armeija- laisten tuloa, kuten minä tein.

Harva oli se mies, joka siitä paikasta pääsi elä- vänä pois linjoilta.

Moni poika sai hengellään mak- saa sen harhaluulonsa, että suomalaisten sotamiesten koh- dalta ovat tappelut päättyneet.

Eihän ne tietysti ennen pää- ty, ennenkuin Punainen armeija on karkoittanut saksalaiset ja suomalaiset pois Neuvostoliit- ton alueelta.

Sotamies

Arvi HYÖTYLÄ.

tuntevat perikatonsa lähestyvän, mutta pane- propagandarenkinsä esiinty- tietämättöminä.

ikka se saksmanni juoksu- teettääkin!

UT JA ORPANAT

vangiksi joutunut JR 12 es väittää olleensa mukana korsukunnan kokouksessa, saksmanneja päätettiin la- nimittämistä „aseveljiksi“, ristittiin „aseserkuiksi“. Jos tehtiin sen jälkeen kuin Helsingin poika oli ker- vitsin, joka päättyi huu- kukseen:

„Hän sinä serkku olet!“

„Mut kaverit ovat sittemmin neet mielipiteenään, että konnat eivät ole edes serk- vaan orpanoita — nimit- pirun orpanoita, koska hei- lonsa kulkee päin helvettiä. Eihän haasteltu! Täytyy vain aha, että itku ja hammasten tyy se odottaa suomalaisia miehiäkin, elleivät älyä hy- pian hypätä pois saksalais- orpanoitten“ pirunkelkasta.

ONNAT PELKÄÄVÄT SOTA 1918

Saksan hitleriläisjehut ovat tehneet äkäisen terrori- ja propagandahyökkäyksen kaik- kien saksalaisia vastaan, omien havaintojensa pe- alla toteavat, että nykypäi- llänne Saksassa muistut- tui 1918.

„Hän sanoen, natsikonnat eivät mainittua vuosilukua. Mitä se johtuu?“

„Kyllä siitä, että vuosi 1918 Saksan lopullisen tappion ensimmäisessä maailman- sota. Elokuussa 1918 Amien- nana alkanut Saksan ar-

meijan veristen tappioiden sarja johti Saksan kei-

sarikunnan romahdukseen mar- raskuussa 1918.

Toiseksi siitä, että vuosi 1918 oli suuri kapinavuosi. Marras- kuun 3 p:nä 1918 puhkesi meri- miesten kapina Kiellin satamas- sa ankkuroiduissa sotalaivoissa, ja muutaman päivän sisällä oli kapinan palo levinnyt koko lai- vastoon ja maa-armeijaan. Itse valitsemiensa sotilaskomiteain ja neuvostojen johdolla kapi- naan nousseet maa- ja merisoti- laat tekivät lopun hävitystä so- dasta, kukistivat keisarin sota- hallituksineen ja pakottivat so-

tilasjohdon solmimaan aselevon ja antautumaan.

Suomen propaganda, sociali- demokraattisiksi itseään nimit- täviä hitleriläislehtiä myöten, kulkee tässäkin kysymyksessä nöyrästi Berliinin natsien jälkiä. Se mainitsee tosin, että marras- kuun 11 p:nä Saksan sotilasjohto allekirjoitti aselevon Compien- nen metsässä, mutta tuhat kertaa tärkeämmästä ja oleellisemmas- ta asiasta, nimittäin Saksan ar- meijan ja laivaston voittoisas- ta kapinasta sotaa vastaan, se ei puhu mitään.

Sellaista se on, kun kulkee fascistien asialla.

Shitomir vallattu

Marraskuun 13 päivänä. Neuvostoliiton Tiedotustoimisto ilmoittaa, että Punaisen armeijan joukot, jotka ajavat perääntyviä saksalaisia takaa, ovat ratsuväen ja hyökkäysvaunujen ponnella iskulla vallanneet Shitomirin kaupungin Ukrainassa. Tämä kaupunki, joka sijaitsee 120 kilometriä Kievin länsipuolella, oli yksi tärkeimpiä saksalaisten huoltoteiden solmukohtia ja vahva puolustustukikohta. Tällä rintamanlohkolla vallattiin lisäksi 100 muuta paikkakuntaa, niiden joukossa Tshernjahovin ja Potijevkan kaupungit.

Kertshin niemimaalla Krimillä neuvostojoukot jatkoivat taisteluja sillanpääasemiensa laajentamiseksi.

Homelin lounaispuolella neuvostojoukot kävivät taisteluja Dnieprin oikealla rannalla olevan sillanpääasemansa laajentamiseksi ja valtasivat 12 paikkakuntaa, joista saksalaiset olivat tehneet vahvoja puolustustukikohtia.

Marraskuun 14 päivänä. Jatkaen hyökkäystään Shitomirin suunnalla neuvostojoukot valtasivat 50 paikkakuntaa. Homelin lounaispuolella vallattiin 14 vahvasti linnoitettua vihollisen puolustustukikohtaa.

Marraskuun 15 päivänä. Shitomirin suunnalla vallattiin 40 paikkakuntaa. Homelin lounaispuolella neuvostojoukot katkaisivat Homelista Kalinovitshiin johtavan rautatien ja maantien.

„Sota on tullut sille asteelle, jolloin kysymys miehittäjien täydellisestä karkoittamisesta neuvostomaa ja fascistisen „Euroopan uuden järjestyksen” lopettamisesta. Ei ole kaukana se aika, jolloin me suoritamme loppuun Ukrainan ja Valko-Venäjän, Leningradin, Kalinin alueiden puhdistamisen vihollisesta, vapautamme saksalaisista anastajista Krimin, Liettuan, Latvian, Viron, Moldavian ja Karjalais-Suomalaisen tasavallan kansat.”

Stalinin puheesta 6.11.43.

Punaisen armeijan kesähyökkäyksen aikana vapautettu alue

SOTILAAN ÄÄNI

RINTAMALEHTI

Perjantaina
marraskuun 19 pñä

Stalingradissa Saksan armeijan tähti alkoi laskea

Tasan vuosi sitten, marraskuun 19 pñä 1942, Punaisen armeijan joukot aloittivat Stalingradin luona hyökkäyksensä, joka lyhyessä ajassa johti maailmanhistoriassa ennenkuulumattomaan voittoon: 330.000 miestä käsittävän saksalaisen vaivastoukseen, nujertamiseen ja sen jälkeiden antautumiseen. Stalingradin taistelujen jälkeen korjattiin ja haudattiin 147.200 surmansa saanutta saksalaista sotamiestä ja upseeria. Murtettujen ja lyötyjen armeijain jätteet, lähes 100.000 miestä, antautui Punaisen armeijan vangiksi. Vankien joukossa oli tuhansia upseereita, kolmisenkymmentä kenraalia ja itse saksalaisten joukkojen ylikomentaja sotamarsalkka Paulus.

Stalingradin taistelujen merkitys ei suinkaan rajoittunut siihen, että saksalaiset menettivät 330.000 miestä aseineen ja sotakalustoineen. Ei, Saksan armeija ja koko Hitlerin leiri menetti Stalingradin luona paljoa enemmän. Se menetti sellaista, mitä ei voida millään „totaalisella mobilisatiolla” korvata. Stalingradin luona siltä otettiin pois hullut luulot Saksan armeijan „voittamattomuudesta” ja Punaisen armeijan „heikkoudesta”. Saksan sotilasjohdon arvovalta sai siellä ankaran kolahduksen. Saksalaiset kenraalit eivät enää ota aina vakavalta kannalta Hitlerin päämajan käskyjä. Kun saksalaiset sotajoukot länttä kohti perääntyessään eivät ole Stalingradin jälkeen antaneet yhtä perusteellisesti motittavaa itseään, vaan ovat Hitlerin käskyistä huolimatta mieluummin etsineet pelastusta livahtamalla karkuun Punaisen armeijan pihdeistä, niin päätekijänä siinä on ollut se kauhu, jota Stalingradin muisto saksalais-fasistisissa joukoissa herättää. Mitä vakavammalla naamalla Hitlerin päämaja yrittää esittää joukkojensa pakoa joksikin „suunnitelmalliseksi” vetäytymiseksi ja „joustavaksi taktiikaksi”, sitä naurettavamaksi se tekee itsensä.

Stalingrad merkitsi käännettä koko maailmansodan kulussa. Stalingradin päivistä lähtien

on sotatoimien aloite lujasti pysynyt Punaisen armeijan ja sen liittolaisten käsissä. Saksalaiset ovat saaneet lyödä arpaan siitä, missä Punainen armeija aikoo antaa seuraavan iskunsa. Saksalaiset eivät ole voineet enää toipua Stalingradin luona saamastaan iskusta.

Stalingradin suurtaistelun ja siitä alkaneen Punaisen armeijan talvihyökkäyksen jälkeen saksalaisten oli itsensäkin myönnettävä oma huonomuutensa talvisodassa. Mutta he olivat vielä kyllin röyhkeitä luullakseen voivansa ottaa „revanssia” kesällä. Nuokin luulot, kuten tunnettua, on saksalaisilta nyt otettu perin juurin pois. Sitä suuremmalla vavistuksella ne odottavat nyt Punaisen armeijan uutta talvihyökkäystä.

Saksan fascisteilla, samoin kuin heidän suomalaisilla vasalleillaankin, on täysi syy pelkoonsa. Voitokkaissa hyökkäystaisteluissa karaistunut Punainen armeija on nyt vielä paljoa voimakkaampi kuin viime talvena. Se saa nyt paljoa tehokkaampaa tukea lännessä toimivilta liittolaisiltaan, Englannin ja Amerikan maa-, meri- ja ilmavoimilta kuin viime talvena. Fascistinen liittoutuma taas natisee kaikissa liitoksissaan ja on pian laulunsa lopussa. Saksan ja sen vasallien armeijoita odottava varma tuho ei ole enää kaukana.

Järkevästi menettelee se suomalainen sotamies, joka viivyttämättä karkaa rintamalta tahi siirtyy Punaisen armeijan puolelle sotavankeuteen. Se saattaa olla myöhäistä jo hyvinkin pian, sillä se armon aika, joka suomalaisille sotilaille on suotu pelastuakseen hukkumasta Hitlerin ja Mannerheimin hävityn sodan mukana, ei ole enää pitkä. Ei pidä unohtaa Stalinin sanoja:

„Ei ole kaukana se aika, jolloin me suoritamme loppuun Ukrainan ja Valko-Venäjän, Leningradin ja Kalinin alueiden puhdistamisen vihollisesta, vapautamme saksalaisista anastajista Krimin, Liettuan, Latvian, Viron, Moldavian ja Karjalais-Suomalaisen tasavallan kansat”.

Hyökkäystaistelut jatkuvat

Neuvostoliiton Tiedotustoimisto ilmoittaa Punaisen armeijan uusista menestyksistä Ukrainassa ja Valko-Venäjällä.

Marraskuun 16 päivänä. Shitomirin pohjoispuolella Korostenin suunnalla neuvostojoukot ovat vallanneet 62 paikkakuntaa, kaksi rautatieasemaa. Homelin lounaispuolella on vallattu 10 lujasti linnoitettua vihollisen tukikohtaa.

Marraskuun 17 päivänä. Dnieprin mutkassa Dniepropetrovskin lounaispuolella neuvostojoukot ovat kehittäneet edelleen hyökkäystään ja vallanneet useita vihollisen tukikohtia. Korostenin suunnalla on vallattu 30 paikkakuntaa. Homelin lounaispuolella Punaisen armeijan joukot ovat käyneet taisteluita Retshitsan kaupungin länsilaidassa.

Marraskuun 18 päivänä. Jatkan edelleen hyökkäystään neuvostojoukot valtasivat marraskuun 17 päivän iltan mennessä kaksi päivää kestäneiden sitkeiden taisteluiden jälkeen Koroste-

SAKSALAINEN KENRAALI Stalingradin tappiosta

44. saksalaisen jalkaväkivisionin komentaja, kenraaliluutnantti Dubois lausui antauduttuaan Stalingradin luona Punaisen armeijan vangiksi:

„Me tiesimme, että venäläiset tulevat tekemään talvihyökkäyksen. Mutta kukaan ei tietystikään ajatellut, että Punainen armeija voisi saartaa ja tuhota yhden kaikkein voimakkaimmista Saksan armeijoista“.

nin kaupungin, operatiivisesti tärkeän rautatiesolmun ja saksalaisten puolustuksen suuren tukikohdan Ukrainassa.

Valko-Venäjällä neuvostojoukot valtasivat kolme päivää kestäneiden ankarien taisteluiden jälkeen Retshitsan kaupungin, joka oli saksalaisten suuri huoltoteiden solmu ja tärkeä puolustustukikohta Dnieprin keskijuoksulla, joen länsirannalla.

PAKINA

KOTIRINTAMAN ROUVAT JA MAMSELLIT

himoitsevat uutta sotatalvea

„Lotat“, „Martat“ ynnä muut saman sortin naikkoset ovat marraskuun päästyään siinä määrin innostuneet saksanneihin, että tahtoisivat sodan jatkuvan ja armaansa jäävän Suomeen vielä tämänkin talven yli.

Usimpana todisteena tästä on mainittujen herraskaisten naisjärjestöjen alullepanema „viihdytys“-humu. Lotta ja Martta aikovat oikein vängällä „viihdyttää“ suomalaista sotamiestä varttelemään vielä tämänkin talven „siellä jossain“, jotta he itse saisivat kenenkään häiritsemättä nauttia Fritzin, Maxin ja Hansin kanssa lemмен autuudesta kotirintaman kamareissa. Selvä näyttäjä olevan rouvain

ja mamsellien „viihdytys“-vimman välitön liikkeellepaneva voima.

Raamatussa kerrotaan, kuinka Herodiaan aistillinen ja kevytjalkainen tytär Salome vaati ja sai Johannes Kastajan pään lautasella — noin vain huija ja nautinnon vuoksi. Nykyajan maatiaisrotuiset Salomet — Lotat ja Martat — kiljuvat suomalaisen sotamiehen päätä. Heidän „viihdytys“-humpuukinsa tähtää hävityn sodan pitkittämiseen, viimeisenkin suomalaisen sotamiehen pään menoon.

Vaikka joulun on vielä pitkä matka, ovat Lotat ja Martat jo aloittaneet mahdollisimman huija ja mekastuksen niistä joululahjoista, joilla he aikovat muka „onnellistuttaa“ suomalaisia rintamamiehiä. Joka ei ole vauva, se tietää jo vanhastaan,

Muutamia Saksan ohranan palkkakäytyreitä

Niinsanotussa „itsenäisessä“ Suomessa on kaikilla Saksan valtakunnan laitoksilla, ohraa myöten, omat haaraliikkeensä. Yksi tuollainen putiikki on „SS-Aseveljet r.y.“.

SS-joukot, kuten tunnettua, ovat saksalaisia santarmijoukkoja. Niiden ylipäällikkö on Himmler, joka on Saksan sisäministeri ja pöyristyttävistä rikoksistaan kuuluisan Saksan ohranan, Gestapon, päällikkö.

„SS-Aseveljet r.y.“ on natsilainen rikollisjärjestö. Se näkyy m.m. siitä kiertokirjeestä N:o 1/43, joka äskettäin on jaettu mainitun järjestön jäsenille. Kiertokirjeen 12. kohdassa sanotaan selvään, että järjestön jäsenet saavat palkkansa suoraan Saksasta. Tätä varten on Helsingissä erikoinen Fürsorge-offizier (huoltoupseeri), osoite Lönnrotinkatu 33. Saksan ohranan käytyreillä Suomessa on omat salaisuutensa. Sempävuoksi annetaan kiertokirjeen 11. kohdassa rikollisjärjestön jäsenille ohje:

„Kenttäpostikirjeissä on nou-

että ne joululahjat, joita sieltä kotirintaman saksalais-suomalaisen herrasväen pöydiltä tipahtaa rintamamiehille almuiksi, eivät lihota eivätkä lämmitä. Mutta kysymyksen ei olekaan joululahjoista, vaan propagandahälinästä.

„Viihdytys“-propagandaa runnataan saksamannin tilauksesta. Selkäänsä saaneen saksamannin tekee mieli pitkittää hävittyä sotaansa ja lykätä mahdollisimman kauas tilinteon hetkeä, jolloin se joutuu vastaamaan kaikista roistontöistään. Saksan rengeiksi ja piiioiksi pestautuneet pyylevät Helsingin herrat tuheerintaisine matameineen ynnä kenokaulaisine tyttäreineen oletavat suomalaisen sotamiehen olevan niin höynä, että hän suu vehnäsellään odottelee Lotan ja Marttojen joululahjoja, antaa ajan kulua, viikon mennä toisen tulla — kunnes on vaivih-

Eräitä konnia, jotka joutuvat vastaamaan rikoksistaan

Viimeistään tämän sodan loputtua joutuvat henkilökohtaisesti vastaamaan rikoksistaan kaikki ne Hitlerin leirin upseerit ja sotamiehet, jotka ovat osallistuneet murhiin ja muihin samantapaisiin ilkitöihin väliaikaisesti miehittämillään alueilla. Alempana mainitsemme nimeltään eräitä tuollaisia hitleriläiskonnia.

Kolmannen prikaatin komentaja eversti Autti pakoitti sotamies Ruohosen tappamaan Petroskoin edustalla syksyllä 1941 vangiksi joutuneita puna-armeijalaisia.

Entisen Pärmin pataljoonan luutnantti Niemi tappoi samaan aikaan Karhumäen edustalla henkilökohtaisesti 9 haavoittunutta puna-armeijalaista ja pakoitti alaisensa ampumaan vielä 11.

5. Rajajääkäripataljoonan yhteyteen kuuluneen 11. komppanian 1. joukkueen johtaja värikki Tikkanen vangitsi Paatenella kaksi karjalaista vanhusta ja tapatti heidät.

JR 30 7. komppanian päällikkö

Alkoon kukaan unohtako, mitä sanotaan Rooseveltin, Stalinin ja Churchillin julkilausumassa hitleriläisten edesvastuusta tekemistään konnantöistä:

„Heidät tullaan lähettämään takaisin niille paikoille, joissa ovat rikoksensa suorittaneet ja siellä tulevat heidät tuomitsemaan ne kansat, joita kohtaan

luutnantti Seppo Rusanen tämän vuoden huhtikuun 25 p:nä hakkautti komppaniansa lääkintämiehellä Taavetti Lapvetäläsellä puna-armeijalaiselta pään pois ja lähetti sen heilalleen. Kersantit Viljo Lindström ja Mikko Kaasolainen sekä ylikersantti Reino Mäkilä raatelivat kuin villipedot 13 puna-armeijalaisvankia ja yhden Puna-armeijan kenttäsairaanhoidajan Karhumäen edustalla syksyllä 1941.

Alikersantti Puolitaival ja sotamies Koskelainen murtautuvat Vuokkiniemellä karjalaisen nuoren tytön asuntoon ja raiskasivat hänet mitä raaimmin.

he ovat tehneet väkivallantöitä. Ottakoot tämän huomioon ne, jotka eivät vielä ole tahrineet käsiään syyttömään vereen, etteivät joutuisi syyllisten joukkoon, sillä kolme liittoutunutta valtaa on varmasti löytävä heidät vaikka maailman ääristä ja luovuttava heidät syyttäjien käsiin, jotta oikeus täytettäisiin“.

HÄTÄHUUTO KOTIRINTAMALTA

„Miten käy meidän työskentelemme tulevaisuudessa. Melkein jokaiselta ovat jalkineet aivan lopussa ja talvi on tulossa. Tuntee hyvin vaikealta, kun jalat kastuu heti, kun menee ulos, miten sitten kun tulevat pakkaset? Puupohjaiset paperikengät eivät meidän ammatissa käy, sillä esim. telineillä ei niillä voi liikkua“.

Näin sanotaan erään kirvesmiehen kirjeessä, joka oli julkaistuna „Karjala“-lehdessä lokakuun 10 p:nä. Kun sellainen lokafascistinen lehti kuin „Karjala“, jonka virkaan kuuluu hitleriläisen „uuden järjestyksen“ hahmoiminen, katsoo voivansa

päästää julkisuuteen noin synkän kurjuuskuvan Hitler-Suomesta, niin kuinka synkkä onkaan tilanne todellisuudessa.

„Karjalan“ fascistit käyttävät mainittua työmiehen kirjettä provokatoorisessa tarkoituksessa: suunnata kirvesmiesten katkeruus muurareita vastaan. Hajoja ja hallitse! on muuan fascistien edelläkävijä sanonut.

Niin kauan kuin kirvesmiehet, muurarit ja muut kansanmiehet sallivat herrojen jatkaa hävittyä rosvosotaansa, tulee kurjuus yhä lisääntymään. Kapina sotaa vastaan tekee lopun kansan häädästä.

Taavetti Tietäväinen.

SOTAMARSALKKA PAULUKSEN ESIMERKKI VAIKUTTAA

Kuvassa nähdään kenraali-sotamarsalkka von Paulus, joka vuosi sitten komensi saksalaisia armeijoita etelä-Venäjällä. Jouduttuaan sitten saarroksiin Stalingradin luona Paulus yhdessä 29 saksalaisen kenraalin kanssa antautui Punaisen armeijan vangiksi.

Sotamarsalkan esimerkki on sen jälkeen rohkaissut kymmeniä tuhansia saksalaisia sotamiehiä ja upseereita menettelemään samoin. Ja sehän on täysin ymmärrettävääkin. Mies, joka oli koko ajan kerrotuttanut tuulesta temmattuja kauhujuttuja venäläisten sotavankeudesta, ei vetänyt kuulaa kalloonsa, vaan antautui itse Punaisen armeijan vangiksi „tilanteen“ sattuessa. Tämä järkevä menettely oli paras todistus siitä, että sotamarsalkka Paulus piti venäläisen sotavankeuden parhaamasta propagandatoruna „moukkien“ peloittamiseksi.

Saksalaiset sotilaat käsittivät hyvin tuon seikan, koska sotavankien lukumäärä itärintamalla tämän jälkeen alkoi huomattavasti kohota. Viime talvena Punainen armeija otti 343.000 sotavankia ja tämän vuoden kesätaistelujen aikana 98.000 vankia.

Saksalaiset sotilaat ovat jo alkaneet ymmärtää, että vangiksi antautuminen on järkevä teko ja varmin keino oman hengen pelastamiseksi.

„ITALIAN esimerkki osoittaa Hitlerin vasalleille, että mitä pitemmälle he lykkäävät kiertämätöntä pesäeroaan saksalaisista ja sallivat heidän isännöidä valtioissaan, sitä suurempi hävitys odottaa heidän maitaan, sitä suurempia kärsimyksiä on heidän kansojensa kestävä. Italian esimerkki osoittaa myöskin, että Hitler-Saksa ei aiokaan puolustaa vasallimaitaan, vaan tehdä niistä hävityssodan tantereen, kunhan vain voisi lykätä tuonnemmaksi oman tuhonsa hetken“.

J. V. Stalinin puheesta 6.11.43

TAHDOTTEKO LAHTAUTTAA ITSENNE SAKSALAISILLA „ASEVELJILLÄNNE“?

Kun suomalainen rintamamies matkustaa lomalle, häneltä otetaan ase pois. Kun saksalainen lähtee Suomen kotirintamalle loma- tai komennusmatkalle, käsketään hänen ottaa ase mukaansa. Hänelle selitetään, että hän voi tarvita asetta „itsepuolustukseen“ suomalaisia „aseveljiään“ vastaan.

Oulussa, Kemissä, Kemijärvellä, Sallassa y.m. paikkakunnilla viime aikoina oleskelleet, äskettäin sotavankeuteen joutuneet suomalaiset ja saksalaiset sotamiehet kertovat saksalaisten käyttäneen laajalti hyväkseen etuoikeuttaan aselden kantamiseen Suomen kotirintamalla. Mainituilla paik-

kakunnilla, missä tappelut suomalaisten ja saksalaisten välillä ovat päiväjäristyksessä, on viime aikoina tapettu paljoa enemmän suomalaisia kuin saksalaisia. Tämä johtuu siitä, että suomalaisten aseina on parhaassa tapauksessa puukko, kun taas saksalaiset käyttävät tuliaseita.

Luulisi, ettei suomalaisilla sotilaille ole halua antaa saksamiehen lahdata itseään ilmaiseksi. Joka tahtoo puolustaa itseään hampaisiin saakka aseistettuja saksalaisia kotirintaman urhoja vastaan, se vaatikoon suomalaisillekin sotilaille oikeutta ottaa lomalle lähtiessään aseet mukaan. Jos se oikeus kielletään, niin siitä huolimatta ottakoon kättä pitempää mukaansa.

Kovaonniset profeetat herra Hitler ja hänen „Uusi Suomensa“

Syyskuun 30 päivänä 1942 Hitler avasi mahdottoman suuren suunsa selko selälleen ja julisti:

„Me otamme Stalingradin, ja maailma voi olla varma siitä, että kukaan ei voi meitä pakottaa sieltä lähtemään“.

Mitä saksammi edellä, sitä „Uusi Suomi“ perässä. Heti Hitlerin puheen jälkeen tuo „arvovaltainen“ lehti paasasi tietoviisaana:

„Stalingradin vastarinnan selkäranka on taitettu. Sen puolustajain asema on täysin toivoton“.

Taitettu on kohta fascistipidon selkäranka. Täysin toivoton on Saksan renkien asema. Tämän huomaa jokainen järki-

ihminen. Mutta „Uusi Suomi“ pitää kynsin hampain edelleenkin kiinni profeetan virasta, vaikka sen kaikki tähänastiset edesottamukset tällä uralla ovat päättyneet surkeaan munaukseen. Tällä haavaa „Uuden Suomen“ ja muiden hitleriläislehtien kovaonniset profeetat ennustelivat, että sota tulee kestämaan hyvin, hyvin kauan. Toisin sanoen, ne väittivät tiedokseen sen, mikä onkin vain heidän hartain toivonsa — nimittäin tilinteon hetken lykkääminen epä-määräiseen tulevaisuuteen.

Turha toivo! „Uuden Suomen“ hitleriläisprofeetat tulevat tälläkin kertaa saamaan syllän pitkän nenän, Aleksis Kiven sanoja käyttäksemme.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 101
1943

RINTAMALEHTI

Maanantaina
marraskuun 22 pñä

„Hitler-Saksa ja sen vasallit ovat perikatonsa partaalla“ (STALIN)

KIERÄILY EI AUTA

Ennen Moskovassa pidettyä kolmen suurvallan konferenssia Suomen lehdet ennustivat, että siellä tulee suuri riita Neuvostoliiton ja sen liittolaisten välillä, että siellä isketään nyrkkiä pöytään ja sitten erotaan vihamielisiä. Tätä toivottiin kaihoten koko Hitlerin leirissä.

Sitä suurempi on se kiukku ja ärtymys, joka vallitsee Suomen hitleriläisten keskuudessa Moskovon konferenssin jälkeen. Eikä se ole ihmeäkään. Osoittihan Moskovon konferenssi sen ehdottoman yksimielisyyden, jolla Neuvostoliiton, Amerikan ja Englannin hallitukset ovat päättäneet nujertaa Hitler-Saksan ja sen vasallit. Luettiinhan siellä ankaraa lakia hitleriläisille heidän edesvastuustaan kaikista tekemistään komanttoista.

Se provokatoorinen tapa, millä eräät Suomen lehdet ovat suhtautuneet konferenssin päätöksiin, on täysin Hitlerin renkien arvon mukaista. Ne luulevat parantavansa asiaansa röyhkeällä kieräilyllä. Ne julkeavat väittävä, että Suomi muka ei ole eikä ole koskaan ollutkaan Saksan vasalli eikä liittolainen, — vaikka jokainen tietää ja näkee, että tuo väite on valhetta, ja vaikka itse herra Ryti on julkisissa puheissaan niin moneen kertaan vakuuttanut iloitsevänsä saksalaisten liittolaisten aseveljeydestä. Samat lehdet, jotka rehentelivät, että Suomi on „akselin mutteri“, silloin kun Suomi muodollisestiinkin kytkettiin akselin sotaan n.s. „antiko-

(Jatkuu 4. siv.)

Punaisen armeijan hyökkäys jatkuu

Kuten Neuvostoliiton Tiedotustoimisto ilmoittaa, Punaisen armeijan joukot Ukrainassa ja Valko-Venäjällä kävivät marraskuun 19, 20 ja 21 päivänä menestyksellisiä hyökkäystaisteluita. Valko-Venäjällä vallattiin Ovrutshin kaupunki ja tärkeä rautatiesolmu sekä kymmeniä muita paikkakuntia.

Ukrainassa Kremenchugin koillispuolella neuvostojoukot ovat menestyksellisesti menneet Dnieprin yli ja taisteluita käydään Tsherkassin kaupungin edustalla. Kremenchugin eteläpuolella on murrettu vihollisen puolustuslinja ja vallattu 8 saksalaisten linnoitettua tukikohtaa.

Vallattuaan Retshitsan kaupungin Homelin länsipuolella neuvostojoukot ovat kehittäneet hyökkäystään edelleen ja vallanneet yksistään marraskuun 21 päivänä 22 vihollisen lujasti linnoitettua tukikohtaa.

„LIITTOUTUNEIDEN maiden voitto Hitler-Saksasta asettaa päiväjäristykseen Euroopan kansojen valtiollisen, taloudellisen ja kulttuurielämän järjestämisen ja jälleenluomisen tärkeät kysymykset. Meidän hallituksemme politiikka näissä kysymyksissä pyrkii muuttumattomana. Yhdessä liittolaistemme kanssa meidän täy-

1) vapauttaa Euroopan kansat fascistisista anastajista ja a heitä luomaan uudelleen kansalliset valtionsa, jotka fascistis juuttajat ovat pirstoneet — Ranskan, Belgian, Jugoslavian, Tsh slovakian, Puolan, Kreikan ja muiden saksalaisten ikeen alla ol valtioiden kansojen täytyy tulla vapaiksi ja itsenäisiksi;

2) antaa Euroopan vapautetuille kansoille täydellinen oikeus vapaus itse ratkaista kysymys valtiojärjestyksestään;

3) ryhtyä sellaisiin toimenpiteisiin, että kaikki fascistiset riksentekijät, jotka ovat syyllisiä nykyiseen sotaan ja kansojen kärsimykseen, piileksikööt he missä maassa tahansa, saavat ankaran rangaistuksen ja palkan kaikista tekemistään ilkitöistä;

4) luoda sellainen järjestys Eurooppaan, joka tekisi täydellisesti mahdottomaksi uuden päällekkäisyyden vaaran Saksan taholta;

5) saada aikaan kestävä Euroopan kansojen taloudellinen, poliittinen ja sivistyksellinen yhteistyö, joka perustuu keskinäiseen luotukseen ja keskinäiseen avunantoon saksalaisten hävittämän talouden ja kulttuurin jälleenrakentamiseksi“.

(J. V. Stalinin puheesta
marraskuun 6 pñä 1943)

„Henki menee lopuiltakin“

Meidän Pennasen pataljoonan pojat odottavat kovasti rauhaa. Tässä odottamisessa on pataljoonasta jo toista sataa miestä menettänyt henkensä.

Ja kyllä se niin näyttää olevan, että ennen se henki menee lopuiltakin miehiltä, jos tyydytään vain odottamaan, koska herrat lopettavat tämän sodan. Meidän rajavartiokomppanian sotamies Eino Hietala puhui myöskin usein siitä, että tulee rauha ja pian päästään kotia. Mutta kotiin pääsemisen asemesta hän kaatui yhdessä kersantti Ahon ja pataljoonamme kahden muun sotamiehen kanssa. Tuosta yhdyspartioportukasta ainoastaan minä pelastin henkeni sillä, etten ryhtynyt vastustamaan, vaan antauduin vangiksi. Mitään katumista ei minulla ole, sillä asunto, ruoka ja kohtelu täällä Punaisen armeijan sotavankeudessa ovat

hyviä. Nyt tiedän varmasti säilyttäväni pääni ja sodan päätyttyä palaavani takaisin kotiini.

Sotamies Toivo Sorsa,
Pennasen pataljoonan
rajavartiokomppaniasta.

Sotavankien nimiä ei julkaista ilman heidän suostumustaan.

PAKINA

Viihdytysruljanssi

eli

tyhtari joulupukkina

Propagandakonstit ovat monsohuonoon huutoon tullut läijäinen sotapropaganda, jotrakkana nyt on edesauttaa ityn sodan pitkittämistä ja iluttaa suomalainen sotamies ajalleen vielä yhden kurjan sotalven selkään, koettaa nyt verhotota inhoittavaa naamaansa niin sanotun „viihdytys“-toughun taakse. Päämäärä on se, että suomalainen sotamies ei huomaisi sitä umpikujaa, johon hänet on viety, ei ajattelisi nenäänsä pittemmälle, vaan pysyisi siinä tylsyyden tilassa, jota eras Sonkajärven mies, Otto Karjalainen

nimeltään, sattuvasti kuvasi kuolemattomilla sanoillaan:

„Minä vaa olla tollotan ninku lehemä hualceessa veessä.“

Tuollaisen „olla tollottamisen“ hyväksi on lotat ja muut saksamminheilajärjestöt nyt komennettu lupailemaan „viihdytystä“ suomalaisillekin rintamamiehille. Mainitut naikkoset ovatkin nostaneet oikein mörkömetelin niistä joululahjoista, joita he muka rintamamiehille keräävät. „Villakoiran ydin“ — kuten saksalainen sanoo — ei tietenkään ole joululahjoissa, vaan siinä kirikiri-propagandasaa, jota tuon vouhotuksen yhteydessä rintamamiehille tyrkytetään. Meininki on tällainen: kun joululahjoista pidetään kovaa melua, saadaan rintamamies hypnotisoiduksi kuumeisen odotuksen ja jännityksen tilaan, jossa hän unohtaa kaiken maallisen: talven tulon, vilun, risai-

set vaatteensa, kehpot jalkineensa ja ennen kaikkea sen, että sota on hävitty ja romahdus lähenee.

Iljettävintä tässä ruljanssissa on se, että suojeluskunnat esiintyvät ylimpinä joulupukkeina eli „pukkien pukkeina“, kuten muuan propaganda-aija on kuuluttanut. Toisin sanoen, mikäli rintamamies sattuu jonkinlaisen joululahjan tapaisen saamaan, saa hän sen almuna kotirintaman santarmin, lahtarin kädestä. Hyi!

Kun rintamamiestä halutaan nöyryyttää, pakottaa häntä jäämään kiitollisuuden velkaan saksammin korvikkeille, suojeluskuntalahtareille, niin ihmetellä täytyy, miksei „pukkien pukeiksi“ ole yksin tein pyydetty itseään saksmanneja — kotirintaman vuohipukkeja N:o 1.

Se olisi ainakin suuri „viihdytys“ lotille — jos vanhat merkit paikkansa pitävät.

Taavetti Tietäöäinen.

ASIASTA

JOS TOISESTAKIN

LYSTIÄ LAPSIA

Metkaa se on tuo maailmanmeno. Ne samat äijät, jotka tasan kaksi vuotta sitten lohduttivat Suomen kansaa lupaamalla sodan pikaista loppua, koettavat nyt „ilahduttaa“ samaista kansaa väittämällä, että sota kestää vielä hyvin kauan, eikä tiedä, loppuuko se ollenkaan.

Silloin, vuonna 1941, Ryti ja Mannerheim julistivat juhlallisesti:

„Ratkaisu on lähellä!“ „Määränpää on käsissä!“

Nyt, vuonna 1943, rytiläis-mannerheimiläinen sotaporukka huputtaa kuorossa:

„Ratkaisu ei vielä edes hämmötkään.“ „Kukaan ei voi sanoa mitään varmaa sodan loppumisesta.“

Tuo kaikki olisi hyvin hauskaa, ellei se olisi niin murheellista — murheellista Hitlerin rosvokumppaneille, jotka tuntevat tuomiopäivän lähestyvän, mutta koettavat pettää itseään ja muita kuvitellen, että lain

„ASEVELJEYTTÄ“

Saksaminit tekevät suomalaisille sotilaille vääryyttä viinakaupassa ja lopuksi murhaavat petetyt „kundinsa“

Eräs Sallassa majoillut, nyt Punaisen armeijan sotavankina oleva saksalainen hyökkäysvaunumies, jonka nimeä emme vielä toistaiseksi voi julkaista, kertoo:

„Tappelut suomalaisten ja saksalaisten välillä ovat tulleet melkein jokapäiväisiksi. Joskus ne saavat alkunsa naisista, mutta useammin siitä, kun me huiputamme (bemogeln) ja „kuppaamme“ (schröpfen) suomalaisia viina- ja tupakkakaupassa. Viinaan pannaan rutkasti vettä ja tupakkaan sammalta, ja sitten peitetään jäljet hienolla korkkauksella ja pakkauksella. Viinapullo maksaa meille itsellemme muutaman markan, mutta me kiskomme suomalaisilta „aseveljiltä“ huikeita hintoja, aina 1.000 markkaan saakka pullost. Suomen rahaa me tarvitsemme huvittelaksemme suomalaisten naisten kanssa.

Tällaisen viinakaupassa harjoittamamme petoksen johdosta syntyi se tappelu, jossa itse olin mukana Sallassa tämän vuoden syyskuun alussa. Kun suomalaiset sotilaat, joille olimme myyneet hieman alkoholille haiskahtavaa vettä viinana, huomasivat vääryyden, tulivat he suurella sakilla Sallassa olevaan kapakan tapaiseen, jossa istuimme tyttöjen kanssa, ja alkoivat rähistä, että heitä on „petetty“. Keskustelu muuttui hyvin pian tappeluksi, joka päättyi siihen,

että me tapoimme ampumalla kaksi suomalaista sotamiestä. Saksalaiset säilyivät kaikki hengissä, sillä meillä oli tullaseet ja suomalaisilla pelkät puukot. Kukaan saksalaisista sotilaista ei saanut rangaistusta, eikä suomalaiset viranomaiset sitä meidän tietääksemme edes vaatineetkaan. Saksalainen päällystö painoi jutun villasella, katsoen, että olimme „itsepuolustukseemme“ tappaneet nuo kaksi suomalaista sotamiestä. En tiedä heidän nimiään, mutta tämän tapauksen tietävät hyvin kaikki, jotka siihen aikaan oleskelivat Sallassa. Samanlaisia tapauksia olen omin silmin nähnyt useita Oulussa ja Kemijärvellä“.

Näin kertoo vangiksi joutunut saksalainen hyökkäysvaunumies „urotoistään“ Suomen viina- ja hamerintamalla. Hänen avomielisestä kertomuksestaan näkyy, minkälaisen arvon suomalaisille sotilaille antavat Hitlerin hurtat, joista herra Ryti sanoi viime joulukuun 6 pnä:

„Me iloitsimme saksalaisten liittolaistemme aseveljeydestä“.

Jos herra Ryti iloitsi siitä, että saksaminit pitivät pilkkaamaan suomalaisia sotamiehiä ja ammuskelevat heitä huvikseen kuin koiria, niin se on vain kuvaavaa hänelle ja hänen kaltasilleen Saksan rengeille. Mutta onhan se häpeäksi suomalaisille sotamiehille, jos he sietävät tovereitaan tuolla tavalla lahdatavan eivätkä ryhdy kostamaan „aseveljiensä“ konnatoita, ottamalla saksalaisten joukkotappamisen päiväjärjestykseen.

Ei ole kaukana se aika, jolloin me suoriimme loppuun Ukrainan ja Valko-Venäjän, Leningradin ja Kalinin alueiden puhdistamisen vihollisesta, vaimamme saksalaisista, estajista Krimin, Latvian, Viron, Ukrainan ja Karjalaisen tasavallan osat“.

(J. V. STALININ
PUHEESTA 6.11.43)

KIERÄILY EI AUTA

(Jatkoa 1. siv.)

intern"-sopimuksen allekirjoittamisella, väittävät nyt, että Suomella ei ole eikä ole koskaan ollutkaan mitään tekemistä akselin kanssa. Niillä on otsaa väittää, että Suomi käy pelkkää puolustussotaa ja että sillä ei ole koskaan ollut mitään aikomustakaan lähteä mihinkään anastussotaan, — vaikka Suomen armeija yhdessä saksalaisten kanssa tälläkin hetkellä polkee neuvostomaata.

Ne eivät vielääkään häpeä vetää esille sitä häikäilemätöntä propagandavalhetta, että Neuvostoliitto on hyökännyt Suomen kimppuun. Heittääkseen sumua asioita tuntemattomien ihmisten silmille, ne viittailevat merkitsevästi n.s. talvisotaan 1939—40, toivossa, että kukaan ei muista mitään siitä, mitä Suomessa tapahtui ennen vuotta 1939, vuodesta 1918 alkaen: miekan kallistelu ja toistuneita yrityksiä valloitusretkiin Neuvostoliiton alueelle, venäläisvihian lietsomis- ta, murhapropagandaa venäläisiä vastaan.

Noin ne Hitlerin suomalaiset rengit kieräilevät. Mutta he erehtyvät hyvin pahasti, jos luulevat voivansa tuolla kieräilyllään yhtään lieventää sitä edesvastuuta, joka heitä odottaa neuvostomaan rosvouksesta, neuvostokansalaisten murhista ja pahoinpitelystä Petroskoin, Repolan, Pistojärven y.m. keskitysleireillä, puna-armeijalaisvankien petomaisesta surmaamisesta ja räjäköyksestä, Karjalan talonpoikien kotien raiskaamisesta.

Omaa surmaansa ja kansansa perikatoa edistävät myös ne Suomen armeijan sotilaat, jotka vielä viivyttelivät neuvostomaalla eivätkä nouse taisteluun saksalaisia ja niiden suomalaisia kättyreitä vastaan. Painakoon jokainen mieleensä Stalinin sanat:

„Italian esimerkki osoittaa Hitlerin vasalleille, että mitä pitemmälle he lykkäävät kiertämätöntä pesäeroaan saksalaisista ja sallivat niiden isännöidä valtiotaan, sitä suurempi hävitys odottaa heidän maitaan, sitä suurempia kärsimyksiä on heidän kansojensa kestävä“.

HYLLYVÄSSÄ SUOSSA

Suomi, Unkari, Romania ja muut Hitlerin vasallit, jotka ovat Saksan sotilaallisten tappioiden masentamia, ovat jo lopullisesti menettäneet uskonsa, että sota päättyy heille edullisesti, ja ovat huolissaan siitä, miten päästä pois hyllyvästä suosta, johon Hitler on heidät vienyt“.

(Stalinin puheesta 6.11.43)

Tiedättekö,

että Punainen armeija on kesähyökkäyksensä aikana

edennyt 300—450 kilometriä länttä kohti;

heittänyt vihollisen Dnieprin taakse 1.200 kilometriä leveällä rintamalla Sosh-joen suulta Mustalle merelle saakka;

vallannut takaisin saksalaisilta 162 kaupunkia ja 38.000 muuta asutuskeskusta;

vapauttanut 350.000 neliökilometriä käsittävän alueen, joka on suurempi kuin koko Italian pinta-ala;

lyönyt hajalle 144 vihollisen divisioonaa;

ottanut 98.000 sotavankia;

palauttanut kotimaalleen tärkeän hiili- ja metallialueen — Donetsk- ja Ukrainan viljarikkaimmat seudut.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 102
1943

RINTAMALEHTI

Sunnuntaina
marraskuun 28 pnä

Punainen armeija vallannut Homelin

HYÖKKÄYS JATKUU

Stalin on antanut päiväkäskyn, jossa ilmoitetaan, että Valko-Venäjällä toimivat neuvostojoukot ovat rohkealla saartoliikkeellä vallanneet marraskuun 26 päivänä suuren teollisuuskeskuksen, Homelin kaupungin Valko-Venäjällä. Homel on tärkeä rautatiesolmu ja oli se saksalaisten puolustuksen keskeisimpiä tukikohtia.

Tätä ennen Punaisen armeijan joukot ovat murtaneet saksalaisten lujasti linnoitetun puolustuslinjan Homelin pohjoispuolella 60 kilometriä leveällä rintamalla. Neuvostojoukot ovat täällä edenneet 18—45 kilometriä ja valloittaneet 180 paikkakuntaa. Hyökkäys jatkuu.

NEUVOSTOLIITON HALLITUS

noudattaa tarkoin kaikkia kansainvälisiä
sääntöjä sotavankeihin nähden

Kaikki sotavangit majoitetaan leudossa ilmastossa sijaitseville leireille. Sotavangit saavat kolme kertaa päivässä keittoruokaa, vähintään 600 gr. leipää, vihanneksia, perunoita, rasvaa, lihaa, ka-
laa, sokeria, teetä ja tupakkaa.

Punaisen armeijan ylipäällystön määräyksestä myönnetään jokaiselle vapaaehtoisesti sotavangiksi antautuneelle seuraavat etuisuudet:

1. Lisätyt ruoka-annokset.
2. Majoitus erikoisleireillä, jotka sijaitsevat erittäin suotuisissa ilmastosuhteissa.
3. Etuoikeus ammattityön valinnassa.
4. Etuoikeus kirjeiden lähettämisessä omaisilleen Suomeen.
5. Kotiinpaluu ensi vuorossa Suomeen tahi muuhun maahan, johon sotavanki haluaa, heti sodan päätyttyä.

Punaisen armeijan ylipäällystön määräyksestä annetaan vapaaehtoisesti sotavangeuteen tulleeille suomalaisille sotamiehille ja upseereille erikoinen todistus, joka oikeuttaa heidät saamaan yllämainitut etuisuudet.

TALVISOTA

Sota, jota käytiin Neuvostoliiton ja Suomen välillä talvella 1939—40, mainitaan Suomen lehdissä tämän tästä ja varsinkin näin marras-joulukuun vaihteessa, n.s. talvisodan alkamisen vuosipäivän yhteydessä.

Tuolla maininnalla pyritään joka kerta parjaamaan Neuvostoliittoa, esittämään se hyökkäväksi puoleksi. Toisin sanoen, tahdotaan heittää sumua asioita tuntemattomien ihmisten silmille, pettää niitä, joilla ei ole kykyä eikä halua ajatella omalla päällään, vaan jotka ottavat täydestä propagandan uskotte-
lut.

Tuon propagandan valheellisuus selvenee kuitenkin helposti jokaiselle, joka vaivautuu hiukan syventymään asioihin. Jos Suomen herrojen onnistuukin ehkä salata kansalta se, että he ampuivat ensimmäisen provokatorisen laukauksen, niin heidän ei koskaan onnistu salata sitä paljoa oleellisempaa, ratkaisevaa tosiasiaa, että heidän koko politiikkansa vuodesta 1918 vuoteen 1939 oli Neuvostoliitolle vihamielistä anastussodan politiikkaa.

Kuka voi kieltää sen, että noina vuosina tehtiin Suomen puolelta useampia hyökkäyksiä Neuvostoliiton alueelle? Eivätkö valkoisen Suomen joukot olleet kesäkuussa 1919 Aunuksessa ja Petroskoin edustalla? Eikö rajan takaa tulleet, kenenkään kutsu-
mattomia „vapauttajia“ pitänyt uudelleen karkoittaa Vienasta, siis neuvostovallalle kuuluvalla maalta, vuoden 1922 alussa? Eivätkö Suomen vallanpitäjät, noiden ensimmäisten yritystensä

(Jatkuu 2. siv.)

YKSI NIITÄ KONNIA, jotka joutuvat vastaamaan tekosistaan

Tällainen verikoira on jo naama-
mataltaankin entinen 3. pri-
kaatin, nykyinen 4. divisioonan
komentaja, eversti Autti, joka
Petroskoin edustalla syksyllä 1941
tapatti vangiksi joutuneita puna-
armeijalaisia.

„Onnekseni kranaatti olikin lataamaton“

Syväriellä Punaisen armei-
jan partion vangiksi joutu-
nut Ruokolahden pitäjän
Imatran kylästä kotoisin ole-
va JR 50 9. komppanian
sotamies Leo Armas Laiti-
nen kirjoittaa:

„Syyskuun 15 päivän aamuna,
taisteluhälytyksen aikana, minä
juoksin korsusta ampumahau-
toihimme, mutta siellä oli jo
Punaisen armeijan partio. Pu-
na-armeijalaiset riisuivat mi-
nut aseista, kun yritin panna
vastaan. Huomasin juoksuhaui-
dan pohjalla olevan venäläisen
käsikranaatin. Epätoivoissani
sieppasin sen, päästin varmistu-
mista ja heitin maahan. Tar-
koitukseni oli räjäyttää itseni
ennenkuin joutua vangiksi. On-
nekseni kranaatti olikin lataa-
maton ja räjähdys ei tapahtu-
nut.

Oltuani Neuvostoliitossa jo
kaksi kuukautta, olen sanomat-
toman iloinen, että tyhmä itse-
murhayritykseni ei onnistunut.

TALVISOTA

(Jatkoa I. siv.)

epäonnistuttua, odotelleet vain
sopivaa tilaisuutta uuteen yrityk-
seen kaistapäisen „Suur-Suomi“-
unelmansa toteuttamiseksi?

Ken ei halua näissä asioissa
antaa johtaa itseään harhaan, ken
tahtoo muodostaa itselleen oi-
kean käsityksen n.s. talvisodan
luonteesta, hän pitääköön mieles-
sään lausetta:

Sota on politiikan jatkoa.

Tämä totuus, jonka on aikoi-
maan lausunut suuri sodan tun-
tija Clausewitz, pitää ehdotto-
masti paikkansa kaikkien aikojen
kaikkiin sotiin nähden. Se poli-
tiikka, jonka jatkoa Suomen her-
rojen nolosti päättynyt talvisota
oli, tuli noiden vuosien kuluessa
kyllin selvästi ilmaistuksi
Mannerheimin surullisenuului-
sissa miekanpaljastus-päiväkäs-
kyissä sekä Suomen armeijan
keskuudessa virallisesti harjoite-
tussa valloitusota-propagandas-
sa, jonka pääpöytä oli:

„Ja Vienammerestä Laatokkaan
me piirräme miekalla rajan“.

Tuo mahtipontinen ja nauret-
tava uhkaus jäi täyttämättä
v. 1939—40. Vielä paljoa sur-
keammin on päättyvä Suomen
herrojen nykyinen valloitusseik-
kailu. Mitä kauemmin he koetta-
vat potkia tutkainta vastaan, sitä
perusteellisempi on oleva romah-
dus, sitä suurempi hävitys odot-
taa Suomen maata, sitä suurem-
pia kärsimyksiä on Suomen kans-
an kestättävä. Korskiin ja type-
riin mannerheimiläisiin miekan-
kalistelijoihin, jos kehenkään,
pitää paikkansa lause:

Joka miekkaan tarttuu, se
miekkaan hukkuu.

Vangiksi joutuminen lopetti so-
dan minun osaltani, turvasi mi-
nulle hengen ja kotiinpaluun
sodan loputtua. Minulta ei puutu
mitään. Täällä olen huomannut,
että upseerien kauhujutut venä-
läisestä sotavankeudesta ovat
mitä julkeinta valhetta. Ne saat-
tavat turmioon jokaisen suoma-
laisen sotilaa, joka niihin us-
koo. Haluaisin neuvoa kaikkia
Suomen armeijan sotilaita siir-
tymään vapaaehtoisesti tälle puo-
len ja olla vastarintaa tekemättä
puna-armeijalaisille.

Sotamies Leo Laitinen”.

ASIASTA

JOS TOISESTAKIN

VORO VARKAHAN VARASTI

Saksmanni on kierä kaveri.
Se ei ole saanut urakkaa vihoh-
lisistaan, mutta sitä ovelammin
se on jymäyttännyt omia kaverei-
taan. Se sai ne mukaan kööriin-
sä lupaamalla niille rasvaisen
saaliin. Se haistoi, että kyllä
Suomenkin herrat suuressa ah-
neudessaan ja vielä suuremmassa
hölmöydessään päästävät mannit
maahansa jöötä pitämään, kis-
kaisevatpa vielä miekan omasta
tupestaankin, jos niille luvataan
lohkaista kappale naapurin maas-
ta. Ja miksei saksmanni olisi
hutittanut, kun näki edessään
tomppeleita, jotka sen hutituk-
siin uskoivat.

Saksmanni pääsi Suomen her-
raksi miekan kalahtamatta. Ky-
tätessään itselleen „etumaastoa“
Neuvosto-Karjalasta, Manner-
heimin puulaaki luovutti Suomen
etumaastoksi saksmannille, jotta
tämä voisi säästää omaa maa-
taan sodan hävitykseltä.

Mutta Suomen herrat jäävät
Neuvosto-Karjalasta kuin Jämsän
äijä taivaasta. Ainoa mikä heille
täältä tippuu, on pitkän pitkä-
nenä ja verinen selkäsanna.

Ennenkuin „aseserku“ lähtee
kotinurkilleen, tahtoo se kaiken
lisäksi tietysti muuttaa Suomen
vielä taistelutantereekseenkin.
Joka sitä ei tahdo, hän kääntä-
köön ajoissa tuliluikkunsa suun
sekä puukkonsa terän suuntaa ja
ryhtyköön saksalaisia tappa-
maan. Siitäpä nyt tie menevi.
Siinä on pelastus. Muuten perii
hukka.

MEINASI SAADA YLEN- NYSTÄ

„Mustan rykmentin“ 21. patal-
joonan entinen komentaja majuri
Pärmi ja sotamies Laine ovat
kranaattikeskityksen aikana jou-

et etsimään suojaa saman
kiven takaa. Sotamies
Laine, joka yrittää saada sirpale-
van, että pääsisi pois rintaa-
alta, työntää kiven takaa esiin
voin kättään ja vuoroin taka-
oltaan.

Pärmi ymmärtää sotamies Lai-
nen tarkoituksen väärin ja ke-
see:

Tuota, kylläpä olet rohkea
Laine. Teen sinusta, tuota, vänri-
ä, kun pääsemme tästä, tuota,
kähästä“.

YHTEISEN ASIAN PUOLESTA“

Tuollainen on yksi niitä kaik-
in tavallisimpia iskulauseita,
jolla Suomen propagandaveija-
t koettavat sotamieheen vai-
ttua. Moni työmies ja talon-
mies, joka varmasti tietää, että
tällä ei ole koskaan ollut mi-
näkään yhteistä mainittujen veija-
tten kanssa, ihmettelee ou-
tua, että mistäs nyt tuuli
pölyä, ja tulee siihen johto-
tärkeeseen, että häntä pilkataan.
Juttu on kuitenkin hyvin yksin-
kertainen sille, joka ymmärtää
asian. Kyllä se asia, jonka puo-
lesta suomalainen sotamies on
asetetty linjoille tapettavaksi,
on tosiaanakin yhteinen — ei tie-
nä hänelle ja hänen tapatta-
leen, vaan Suomen suurrikkaille
Saksan fascisteille.

Niin että on siinäkin propa-
ndavalheessa siteeksi totta,
että se onkin käännetty nurin-
koin.

otavankien
nimiä ei
julkaista
ilman heidän
suostumustaan

Berliini tuhoutuu

Viime päivinä englantilaiset
pommittajakoneet ovat tehneet
useita peräkkäisiä hyökkäyk-
siä Berliiniä vastaan. Ruotsin
lehdet mainitsevat, että nämä
hyökkäykset ovat olleet suu-
rimpia kaikista aikaisemmista
ilmahyökkäyksistä, joita Sak-
san pääkaupunkia vastaan on
tehty. Englantilaiset heittivät
muutaman tunnin aikana tuhan-
sia räjähdys- ja palopommeja.
Monet kaupunginosat ovat muut-
tuneet tulimereksi. Useita halli-
tusrakennuksia on palanut. Pom-
meja on osunut myöskin Sak-
san ulkoasiain ministeriön ra-
kennukseen. Useat tehtaat ovat
rauniokasoina.

Ruotsin lehdet kertovat uusia
yksityiskohtia Berliinin pommi-
tuksista. „Aftontidningenin“ tie-
tojen mukaan kaikki Berliinin
virastot ja laitokset ovat lopet-
taneet työnsä, sillä niiden henki-
lökunta on mobilisoitu pelas-
tustöihin.

Marraskuun 23 päivänä Tuk-
holmaan lentoteitse saapuneet
ruotsalaiset, jotka olivat olleet
Berliinissä pommituksen aika-
na, kertovat, että Berliinin kes-
kustassa pommitus on saanut
aikaan suurta hävitystä. Saksan
ulkoministeriön rakennus on
palanut poroksi. Ribbentropin
asuintalo on kokonaan luhistu-
nut. Tulipaloja on ollut myös-
kin Göbbelsin ja Hitlerin ta-
loissa. Pariser Platzin koko
pohjoispuoli on palanut.

SOTAPROPAGANDAA USKONNON VARJOLLA

Muuan Punaisen armei-
jan vangiksi antautunut us-
kovainen Suomen armeijan
sotamies, joka ei halua ni-
meään saatettavan julkisuu-
teen, pyytää meitä julkai-
semaan seuraavan kirjoituk-
sen:

„Ennen vangiksi joutumistani
kuulin Suomen radiossa erään
kirkkoherran saarnan. Muistan
hänen painokkaat sanansa: 'Sota-
hänkin saa kärsiä sodan kaikkein
raskaimman taakan'. Jo silloin
tuo puhe loukkasi minun uskon-
nollisia tunteitani, sillä olin jo

PUKKIEN PUKKI

Lottien ja muiden saksan-
neihin menevien rouvien ja fröö-
kynäin aloittama liverryys viih-
dytyksestä ja joululahjain ke-
räyksestä rintamalle on herättä-
nyt aiheellista vinoilua sotilai-
den keskuudessa. Järkimiehet huo-
maavat, että kysymys ei ole jou-
lahjoista, vaan hitleriläisestä
propagandasta uutta sotatalvea
varten — ja siitä, että Fritz
jäisi vielä täksikin talveksi Lot-
taansa „viihdyttämään“.

Eräs yliloikkari kertoo lottien
panneen vastalauseensa sen joh-
dosta, että suojeluskuntalaiset on
määrätty ylimmäisiksi joulupu-
keiksi eli kaikkien pukkien pu-
keiksi. Lottien mielestä olisi itse
saksmanni kaikkein sopivin pu-
kin virkaa toimittamaan.

kauan sitten ymmärtänyt, että
sotavankeudella peloitteleminen
on pelkkää sotapropagandaa. Nyt
kun olen muutaman viikon ko-
kenut sotavangin elämää täällä
Neuvostoliitossa, saaden osakseni
mitä jalomielisimmän ja inhimil-
lisimmän kohtelun „jumalatto-
miksi“ huudettujen venäläisten
taholta, en voi olla tuomatta
julki syvää mielihäpeäni sen joh-
dosta, että mainittu kirkkoherra
ja valitettavasti niin monet muut
Suomen papit ovat alentuneet
harjoittamaan sotapropagandaa
uskonnon varjolla“.

„ITALIAN esimerkki osoittaa Hitlerin vasalleille, että mitä pitemmälle he lykkäävät kiertämätöntä pesäeroaan saksalaisista ja sallivat heidän isännöidä valtioissaan, sitä suurempi hävitys odottaa heidän maitaan, sitä suurempia kärsimyksiä on heidän kansojensa kestävä. Italian esimerkki osoittaa myöskin, että Hitler-Saksa ei ajokaan puolustaa vasallimaitaan, vaan tehdä niistä hävityssodan tantereen, kunhan vain voisi lykätä tuonemmaksi oman tuhonsa hetken“.

J. V. STALININ PUHEESTA 6.11.43

ILMOITUS

Kuunnelkaa radiolähetyksiä suomalaisille sotilaille aaltopituudella 38,6 metriä joka päivä (Suomen aikaa) kello

6.10	21.45
6.40	22.30
19.00	23.00
19.40	23.30
21.00	24.00

Lähetysten ohjelma:

Viimeiset tiedot rintamalta.

Kansainvälisiä tapahtumia.

Sotavankien kirjeitä ja vetoomuksia.

SUUREN KIRJAILIJAN MUISTO

Tasan 75 vuotta sitten, marraskuun 28 pnä 1868 syntyi kirjailija Irmari Rantamala (Maiju Lassila), jonka teokset „Harhama“, „Tulitikkuja lainaamassa“, „Nuori mylläri“, „Luonnon lapsia“, „Isä ja poika“, „Kuolleista herännyt“ ja monet muut kuuluvat Suomen kirjallisuuden parhaimpiin.

Toukokuussa 1918 valkoisen Suomen vallanpitäjät murhauttivat Irmari Rantamalan. Minkä vuoksi?

Ei ainoastaan sen vuoksi, että hän oli inhoten kääntänyt selkänään kansan sortajien leirille, saattanut päivän valoon suomettarelaisen, nykyisen kokoomuspuolueen johtajien epärehellisyyden ja halveksumisen kansaa kohtaan sekä liittynyt kansan riveihin sen taistellessa Saksan keisarin sotalaumoja ja Mannerheimin lahtareita vastaan. Murhauttaessaan Irmari Rantamalan,

MUISTATHAN KAI SIT' ONNEN ARMASTA AIKAA

„Satakunnan Kansa“ julkaisi joulukuun 15 päivänä 1941 N:o 265 STT:n kiertoartikkelin, jossa sanottiin:

„Toistaiseksi näyttää vielä epävarmalta, tuleeko uuden Euroopan raja kulkemaan pitkin Volgaa vai vielä kauempana

kostonhaluiset suurriistäjät eivät unohtaneet, että Rantamala oli loukannut heitä myöskin kirjallisuudessaan. Hän oli tehnyt veristä pilkkaa miljoonamiehistä ja heidän hännystelijöistään, naurattanut koko kansaa heidän kustannuksellaan.

„Kuolleista herännyt“ on sen riemastuttavan hauskan kertomuksen nimi, josta Irmari Rantamala sai Suomen suurporvariston vihat. Rutiköyhä, sivistymätön ja viinaan menevä rantajätkä Jönni Lumperi, jota kohtalokkaan väärinkäsityksen vuoksi erehdytään pitämään hänen kaimanaan, kauppaneuvos Jöns Lundbergina, saa hetkisen nauttia

idässä, vaikka monet seikat taavatkin siihen, että Ural tulee raja“.

Ai, kuinka hyvää se teki loin, kun yhdessä saksan kanssa jaettiin sen karhun jaa, joka tappamatta jäi. nerheimiläis-rytiläiset saksat jotka vuonna 1941 saksan fascistipidon hännillä tepä len kuono ojollaan vainu runsasta saalista raadellak eivätk enää haaveile „uuden rooppansa“ rajan siirtämiä Uralille. Mitäpä silloin ihmeä, kun on kysymys on nahasta. Ne tällit, joita manni on saanut idässä talvena ja kuluneena kesänä, tärvelleet rosvojen ruokahä. Ja parastaikaa niiltä otetaan meisetkin luulot pois.

Ainoa, mikä „toistaiseksi“ on tää vielä epävarmalta“, on kuinka moni Karjalais-Suomen tasavallan alueelle tunneista muukalaisista säilyneistä, ennenkuin neuvostot on heistä puhdistettu. Mutta riippuu noitten päitten on jista. Varmaa on, että tuhlata jokaiselle, joka ei ainoastaan luovu hyödyttömästä vastasta puilemisestä.

miljoonamiehen auktoriteettiä meitätekevistä vaikutusvoimista. Hän saa nähdä suurtalollisten liikemiesten, konttoripäälliköiden ja virkamiesten, upseerien ja liisien kumartavan syvästi hänen edessään. Hän saa kuulla jokaista humalassa sanoa möläyttämäänsä silta jatkilta kuulemaansa suutkausta ylistettävän osan seksi hänen omasta äärettömästä viisaudestaan. Hän saa osan puolen miljoonan lesken rakastuksen ihailun ja naimatarjoa. Kumartelu ja ylistys, ihailu ja rakkaus muuttui tosin hyväksi täydelliseksi vastakseen, kun kävi selville Jönni ei olekaan miljoonavaan köyhä rantajätkä.

Työkansan viholliset, saksat kättyrit, suojeluskuntalaiset tappoivat suuren kirjailijan vapautustelijan. Mutta eivät voi tappaa hänen elämänsä, hävittää hänen työnsä. Hänen verensä koston murhaajille, mannerheimiläisille pyöveleille.

SUOMALAISEN SOTAMIEHEN EDESVESTUU

Puhuessaan marraskuun 6 pnä Suomesta, Romaniasta, Unkaresta ja muista Saksan vasalleisista Stalin sanoi:

„Italian esimerkki osoittaa Hitlerin vasalleille, että mitä pitemmälle he lykkäävät kiertämätöntä pesäeroaan saksalaisista ja sallivat heidän isännöidä valtioissaan, sitä suurempi hävitys odottaa heidän maitaan, sitä suurempia kärsimyksiä on heidän kansojensa kestävä. Italian esimerkki osoittaa myöskin, että Hitler-Saksa ei aiokaan puolustaa vasallimaitaan, vaan tehdä niistä hävityssodan tantereen, kunhan vain voisi lykätä tuonemmaksi oman tuhonsa hetken“.

Ei maksa vaivaa kiinnittää huomiota sellaisiin juttuihin, että Suomi muka ei ole Saksan vasallimaa. Viisaampaa on, kun lähdelehti ilmestyy kaikille tunnetuista tosiasioista ja puhutaan siitä edesvastuusta, joka suomalaisen sotamiehen on kannettava Saksan hitleriläisten liittolaisena ja aseveljenä“.

Hän ei ole vastuussa ainoastaan henkilökohtaisesti tekemistään ilkitöistä, julmuuksista ja rikoksista, vaan myös vastustajien väkivaltaisista teoista. Hän on myöskin vastuussa siitä, että sotaliitto ja saksalaisten kanssa jatkuu, mikä on mahdollista vain sen vuoksi, että hän vaieten suostuu

(Jatkuu 2. siv.)

Paljon on sinne mennehiä,
ei yhtään palannehia

Uusi sotatalvi on tullut — mutta ei mennyt. Se tulee olemaan hitleriläis-mannerheimiläisen leirin veristen tappioiden ja perikadon talvi. Surma saavuttaa sinutkin, suomalainen sotilas, jos et viivytteleättä siirry Punaisen armeijan puolelle sotavankeuteen tahi lähde kotiisi Suomeen.

Punainen armeija puhdistaa saksalaisista Valko-Venäjää

Ankaria taisteluita käydään nyt Valko-Venäjän alueella. Ajeittuaan saksalaiset pois Homelist, suuresta teollisuuskeskuksesta ja tärkeästä rautateiden solmukohdasta, Punaisen armeijan joukko-osastot ovat edenneet länteen valloittaen viholliselta takaisin kymmeniä paikkakuntia. Yksistään Homelin pohjoispuolella neuvostojoukot valtasivat marraskuun 29 päivänä 40 paikkakuntaa.

Punaisen armeijan iskuista saksalaiset kärsivät suuria mies- ja materiaalimenetyksiä. Sotavangiksi joutunut Saksan armeijan 57. jalkaväkidivisioonan ylijefreitteri Franz Jahn kertoo:

„Meidän divisioonamme on kärsinyt sellaisia tappioita, että se ei enää pysty toimimaan itsenäisesti. Siihen on jäänyt vain 1.000 miestä. Päälystö järjestää sekakomppanioita hajallelyödyistä joukko-osastoista. Sotilaat nimittävät niitä kuoleman komppanioiksi“.